

Franciškov prijatelj

3
2015

15

19

25

33

Mir

Vsebina

UVODNIK.....3	POKLICAL SI ME.....19
Živeti mir	Slavim te, Oče
BOŽJA BESEDA.....4	MOZAIK.....20
OB IZVIRU.....5	MOLITVENA NAVEZA.....30
Vsak trenutek	»... kot plezalcih v gorah ...«
OB SVETEM PISMU.....6	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....32
»Mir vam bodi!« (Jn 20,19)	Resnični MIR
FO IN FRAMA.....7	NOVI SVETNIKI.....35
2. evropski kongres OFS-a in FRAME	Marie-Alphonsine Danil Ghattas
TEMA: KLIC.....8	BRAT KAPUCIN.....36
Nič ni izgubljeno z mirom, medtem ko se lahko v vojni izgubi vse	Navzočnost, pričevanje, vztrajnost in ... potrpežljivost
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....11	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....38
Od Maribora do Kozjega vrha	KNJIGA.....40
ZNAMENJE ČASA.....13	Priročnik za preživetje v življenju
Mir - krhek kot otroška duša	FILM.....41
RAZMIŠLJANJE: BR. MITJA PONIKVAR.....14	Daleč od ponorelega sveta
Klic v duhovništvo	OBVESTILA.....41
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....16	ALI VEŠ.....42
Naj bom orodje miru	Ste vedeli, da ...
PRVA POMOČ.....17	UJETO V OBJEKTIV.....43
Vzgoja za animatorstvo	

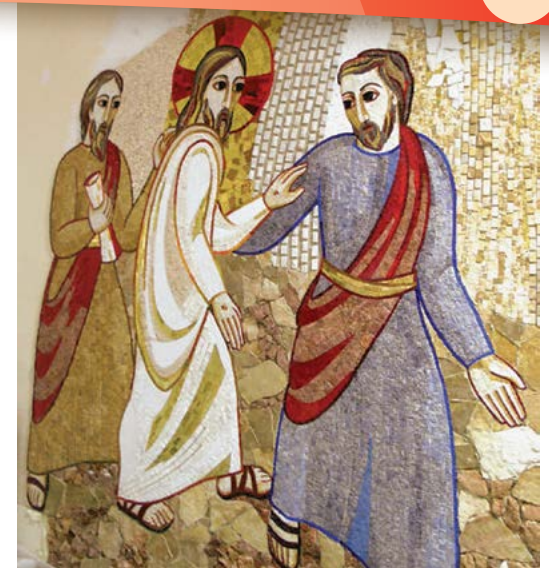
Franciškov prijatelj • XXVI/3 (197) • 2015

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
uredniški sodelavci: Fani Pečar, br. Jože Smukavec, Brina Smovnik • naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3,
1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana • tisk: Littera picta d.o.o., Ljubljana.

Živeti mir

Marsikdo ima navado, da ob slovesu reče v pozdrav: »Uživaj!«. Potem pa si vsak lahko sam misli in razlaga, kaj naj te besede pomenijo. Kaj mora človek početi, da bi užival? Kaj so užitki vsakdanjosti? In potem se vrnem v samostan, kjer nas žal sedaj res ni veliko, in ne slišim ne radia, ne televizije, ne neprestanega govorjenja. No, ob večeru tudi ta mir zmotijo televizijska poročila ali še kaj zanimivega. Saj smo ljudje. In imam privilegij, da lahko vsak trenutek grem v kapelo ali v cerkev, kjer je tisti blaženi mir, po katerem hrepeni toliko ljudi. Nekateri si kar priznajo, ko pridejo k nam in rečejo: »Kako lepo je tukaj«. Ja seveda je, pridite še večkrat, za dalj časa. Pridite tudi vi uživati mir, ki ga svet ne more dati, odmaknjenost od vrveža in kričanja. Ali pa v naravo, kjer lahko občudujemo delo Stvarnika in se mu v molitvi zahvaljujemo. Tako prejemamo tisti notranji mir, ki ga potrebuje naša duša.

Mi pa hitimo in se pehamo za vsakdanjimi stvarmi. Vse drugo imamo, samo miru ne in se tudi ne zmoremo odločati, ker v nas ni miru. In ko je čas za to, da se umirimo, npr. v nedeljo, se najde tisoč in en razlog, da ne moremo priti k viru miru, ki nam ga daje tudi evharistija in srečanje z brati in sestrmi. In naš nemir se samo pogloblja. Zato je toliko lepše slišati mladega 20-letnika, ki je v sebi začutil duhovni poklic in se odpravlja na novo

življenjsko pot, da na vrhu klanca, ko sva poganjala pedale, reče: »V sebi čutim notranji mir, kako mi je lepo«.

Ali čutiš tudi ti v sebi notranji mir? Lahko zaupaš, da ob vseh zmešnjavah sveta in negotovostih glede prihodnosti Bog obljublja mir tudi danes? Sv. Frančišek si je sam in skupaj z drugimi, da bi dosegli spravo in ljubezen, prizadeval za mir. Brez kompromisov, ne samo napol, ampak z vsem srcem. Ljudje so to prepoznali in hoteli tudi oni tako živeti. Tudi danes. Gotovo si to želiva tudi midva.

O, Moj Bog, dopusti mi, da bom tvoj glasnik miru. Najprej v svojem srcu in v svojih dejanjih, potem pa, če je potrebno, tudi z besedami.

Naj ti tudi vsebina tokratne številke Franciskovega prijatelja pomaga živeti mir.

br. Vlado Kolenko

Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši. Slišali ste, da sem vam rekel: »Odhajam in pridem k vam.« Če bi me ljubili, bi se razveselili, da grem k Očetu, saj je Oče večji od mene. In zdaj sem vam povedal, preden se zgodi, da boste verovali, ko se zgodi. Ne bom več veliko govoril z vami, kajti vladar tega sveta prihaja. Meni sicer ne more nič, vendar naj svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče. Vstanite, pojdimo od tod!«

Jn 14,27-31

Vsak trenutek

Šahovnica ima 64 polj, in na njej je 32 figur, ki sestavljajo dve vojski v malem. Na začetku igre ima vsakdo vse figure, s katerimi mora na odprtem polju premagati nasprotnikovo vojsko. Vse poteze so jasno vidne, taktika pač ne vedno. »Vojskovodja«, ki sedim na stolu in te figure premikam, lahko premagam nasprotnika dostojanstveno ali pa ga z neizprosnim pobijanjem ponižam do konca, ter mu vzvišeno pokažem, da nima pojma. Poraz lahko mirno sprejemem ali zmagovalca kam pošljem. Vse to je odvisno o mene. Takrat nas morebitni gledalci navajajo k takemu ali drugačnemu ravnanju, a »vojna ali mir« se začne v mojem srcu.

Zmagovalec je torej znan! Kdo nam more dati več, končni zmagovalec ali poraženec? Vsak dan se odvijajo bitke na takih in drugačnih šahovnicah, zmagujemo ali smo poraženi, morda je tudi neodločeno.

Šaha se ne bomo prav naučili, če bomo igrali le lahke igre in se bali poraza. Prav tako, če ne bomo privzeli določenih pravil, načinov igre, ki so se uveljavili že v stoletjih. Kakor nam šahovski priročnik lahko pomaga le, če ob njem vadimo, bosta lahko tudi Božja beseda in mir zaživela v naših, mojem srcu, če ju bomo sprejemali vsak dan, vsako uro, minuto, vsak trenutek posebej. Če bomo spoštovali medsebojne zaveze, dogovore, obljube. Kajti nemir nastane, ko se začnem bati, ko morda začnem delati po svoje, ker se zabarikadiram v svoje okope (Savel, David), ko vidim le sebe, ko izgubim stik z drugimi, se ne znam dogovarjati, ko me je strah prihodnosti, strah živega odnosa, poraza ... Njegova Ljubezen, ki sprejema, pa me objema in odpušča vsak dan znova.

br. Gregor Rehar

Ali sprejemem mir, ki mi ga daje le Bog, ali pa širim sovraštvo, nestrpnost? Če bom pri sebi vedel kako in kaj, če bom sprejel Kristusov mir in ga prosil za moč, potem me ne bodo mogli prepričati, da naj že uničim tistega človeka. Po skavtsko – Bom vitez ali ničvrednež? Ne bojte se! On je svet premagal.

»Mir vam bodi!« (Jn 20,19)

Kako dragocen je mir, ugotovimo navadno šele takrat, ko ga izgubimo. Pa najsi bo to notranji mir, mir v družini, mir v deželi, med narodi. O tem bi nam gotovo znali največ povedati tisti, ki bežijo z območij vojnih stanj, z območij nenehnih bitk za oblast, imeti prav ali v imenu česarkoli že se obstreljujejo z vsemi vrstami orožja. Ironija je, da tako močno hrepenimo po miru in vendarle zgodovina človeštva ne pozna daljšega obdobja miru. Samo če pogledam svoja skoraj štiri deo setletja življenja, se ne spomnim, da bi cel svet prežemal mir daljši čas, mogoče le kak božični dan tu pa tam. Človek kar ne more verjeti ...

Tukaj se mi zdi na mestu vprašanje, kako to, da je mir skoraj nemogoč, pa čeprav si ga tako močno želimo. In prav tako na mestu se mi zdi moj odgovor na to: »Ni mi jasno, zakaj smo tako presneto sebični!« Ne jezite se name, da posplošujem in da mečem vse v isti koš – sebe pri tem prav nič ne izvemam. Samo pomislite, kolikokrat ste se s kom sprli, se jezili in hudovali ter pri tem izhajali iz svojega ega, iz lastnega zornega kota. Pri tem se nujno podre notranje ravnovesje miru. Zato pa Jezus svoje učence ob vstajenju pozdravi: »Mir vam bodi!« (Jn 20,19) In zopet čez nekaj trenutkov: »Mir vam bodi!« (prim. Jn 20,21), kot bi želel, da se jim to usidra v dušo. Da je to njegova temeljna želja za vse

nas – čisto veselje in sreča. Ko beremo nato naprej Apostolska dela, kaj kmalu ugotovimo, da premorejo učenci velik notranji mir, ko izhajajo iz Jezusa in ne iz svojih lastnih pogledov. Premorejo mir, da lahko postanejo pogumni, srčni. Premorejo mir, ki ne pomeni vdanosti v usodo, ampak je temelj njihovega aktivnega delovanja v Jezusovem imenu. To ne pomeni, da moram izgubiti svojo lastno osebnost, ampak da svojo osebnost nadgradim z drugo Božjo osebo (beri tudi: z evangelijem) in se prepustim vzgonskemu vetru Svetega Duha, ki lahko podpre moja krila v naporu poleteti čim više k nebeškemu Očetu.

Zadnje čase je zaradi vseh teh vojnih stanj v imenu vere veliko govora tudi o svetih knjigah večjih svetovnih verstev in o tem, ali res spodbujajo k militantni obliki vere. O tem ne morem soditi, ker bolje poznam samo Sveto pismo in v tej knjigi je veliko govora o miru, ki je od Boga, ki ga daje Gospod. Poznam pa človeško notranjost, vsaj svojo (čeprav je tudi ta včasih uganka meni in kaj šele drugim ljudem). Ko so moje misli prežete z ljubeznijo do Boga, je tudi v moji duši mir in ta mir se lahko širi na okolico. Ko je v mojih mislih jeza (posledica lastne sebičnosti), potem tudi miru ni v moji duši in ta jeza in nemir se širita na okolico.

Zdi se tako preprosto, pa vendar ni. Hudo težko je spraviti svoj ego na vaje. Tega ne zmoremo sami. Resnično smo odvisni od Božje pomoči. Le v moči vere, ljubezni in zaupanja Vanj zmoremo presegati svojo sebičnost, zmoremo postati novi ljudje, izvoljeno ljudstvo vseobsegajočega miru. Božjega miru, ki prežema vsak kotiček in vsako razsežnost človeškega življenja.

Zato: Šalom! Mir s teboj! Obožujem ta pozdrav! Usta se kar sama razlezejo v nasmech in oči zasijejo od sreče. Poskusite! ... Je res, kajne?

Lea Bric

2. evropski kongres OFS-a in FRAME

Gledala sem skozi avtomobilsko okno in občudovala morje, neskončno modro morje. Bil je ponedeljek, 17. avgust in vse bližje smo bili našemu cilju in sicer Mostarju v Bosni in Hercegovini, kjer je potekal 2. evropski kongres OFS-a IN FRAMEE, kjer nas je gostila bosanska FRAMA in OFS. Iz Slovenije se nas je udeležila 8-članska ekipa članov OFS in FRAME.

Kongres je potekal pod geslom „Živite vredno klica, s katerim ste bili poklicani!“ (Ef 4, 1). Prišli smo člani različnih držav iz cele Evrope in imeli skupna predavanja, pričevanja in delovne skupine, kjer smo razpravljali in si delili mnenja glede naše poklicanosti kot kristjana in klica sv. Frančiška, našega velikega zavetnika, da bi še bolj preko naših vlog, ki jih imamo po družinah, župnijah in svetu širili Božjo ljubezen, dobroto in mir. Največ smo razpravljali o pomembnih smernicah, ki so se dotikale letošnjega gesla tega evropskega kongresa in sicer: Življenje v molitvi kot povezanosti z Bogom, Življenje po župnijah povezano s sv. Duhom in molitvijo, Družina ter Skrb za uboge in okolje. Obljubili smo si, da se bomo kot kristjani, ki slišimo Frančiškov klic, trudili te smernice čim bolj uresničevati ter več misliti na druge in Boga kot le samo nase.

Dneve smo si popestrili ter se tako še bolj spoznali med seboj tudi s tematskimi

zabavnimi večeri, kot so bile Mestne igre, tradicionalni plesi BIH s folklorno skupino, izlet v prelepo mesto Sarajevo in popoldan v Međugorje ter predstavitevni zabavni večer držav, kjer smo na različne, zabavne in smešne načine, predstavljali mostove naših držav, ki ponazarjajo, kot je že rekel papež Frančišek, našo povezanost z nami in Bogom, našimi župnijami in OFS ter FRAMO, ter z našo celotno Frančiškovo družino in svetom. Vsak dan smo tudi blagoslovili s svetimi mašami v različnih cerkvah, ki so se te res lahko dotaknile s svojo veličino in preprostostjo.

Zame je bil ta evropski kongres ena, zelo lepa poletna pustolovščina odkrivanja svojega poslanstva, klica in poklicanosti v svetu in svoji župniji ter kot članica FRAME, spoznavanja novih, zanimivih obrazov, občudovanja novih dežel in njihovih navad. Predvsem sem videla, kje vse v Evropi živijo po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare ostali Frančiškovi bratje in sestre ter da nas res ni malo. Vse to me je navduševalo in res sem Bogu hvaležna, da sem lahko takšen enkratni dogodek izkusila ter z njim še lažje odkrila Božji načrt zame.

Emanuela Eduard

Nič ni izgubljeno z mirom, medtem ko se lahko v vojni izgubi vse

(papež Pij XII.)

»Daj mi mir!«, »Mir in dobro!«, »Pojdite v miru!«, »Sem v miru s samim seboj« ... v kar nekaj izrazih lahko najdemo besedo mir, da o različnih pregovorih niti ne govorim. Vsak najbrž tudi pozna stanje, ko je sam pomirjen in občutek, ko miru ni, pa naj gre za odnose z drugimi ali za lastno počutje. Mir je bil in je še vedno dobrina, ki je nujno potrebna tako za posameznika kot za družbo, zato je potrebno vedeti, kako se jo da doseči.

V začetku se bomo na kratko ustavili pri samem pojmu miru in pri miru znotraj posameznika, da bi malo bolj podrobno pogledali, kako je na mir skozi zgodovino gledala Cerkev. Pa začnimo ...

Kaj pomeni beseda mir?

Mir je biblični izraz, ki se v hebrejščini glasi šalom - shalom (שלום) in dobesedno pomeni biti popoln, celovit. V Stari zavezi je uporabljen v več variantah, tako lahko pomeni blagostanje in uspeh (1 Mz 15,15), složnost med prijatelji in v družini (Zah 6,13), razumevanje med narodi (1 Kr 4,24). Ko se uporablja v blagoslovih ali v pozdravih pa pomeni, da je naslovljencu zaželeno vse dobro.

V Septuaginti (prevod Stare zaveze iz hebrejščine v grščino) so izraz shalom v glavnem prevedli z eirene (od tu ime Irena). V klasični grščini pomeni stanje brez vojne oziroma napetosti v družbi. Hkrati pa označuje tudi notranji mir, stanje človeka, ki nima v sebi napetosti in sovraštva.

Že sama razlaga besed kaže na večplastnost pojma mir – notranji mir, mir med prijatelji, med narodi ... Različni pomeni miru imajo seveda svoj način doseganja. Psihologi lahko s svojimi metodami pomagajo doseči notranji mir posameznika (tega navadno rušijo različni strahovi ter nesprejemanje lastnih omejitev in slabosti drugih) in skladnost znotraj družine oziroma ožjega kroga ljudi. Vendar se njihove metode ne dajo vedno uporabiti v primerih, ko je porušen duhovni mir ali mir med narodi. Enako je mir z Bogom za naše odrešenje bistvenega pomena, vendar se načini za doseganje le-tega razlikujejo od dela za pravičnost in razvoj človeka, ki je potrebno za mir med narodi. Potrebno je prepoznati za kateri mir ali kratenje le-tega gre in najti ustrezna sredstva, da ga obdržimo ali ponovno vzpostavimo.

Kaj pa Cerkev in mir?

O tem, da je bil Jezus za mir, najbrž ni dvoma. Že Jezusovo rojstvo je prikazano kot začetek dobe miru in Jezus označen z izrazom princ miru. Še bolj pa to podčrta govor na gori z »Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi« (Mt 5,8). Jezusova čudežna ozdravitev stotnikovega služabnika pa kaže tudi to, da sam na vojaško službo ni gledal kot na nekaj slabega, prav tako tudi Peter od Kornelija ni zahteval, da jo opusti, če želi biti krščen.

Prva Cerkev je bila v glavnem miroljubna. Pričakovali so Jezusov skorajšnji ponovni prihod, zato se za dogajanje v družbi niso toliko

animali. Ker pa se je čas le-tega odmikal, so spoznali, da brez vključevanja vanj ne bodo mogli preživeti. V začetku so nasprotovali vsaki nošnji orožja in vpletenosti v vojskovanje. Vendar že v 2. stoletju najdemo kristjane znotraj rimljanske vojske, policije in vlade. Na mejah je bila potrebna obramba, hkrati pa je vojska pomagala tudi v prometu, gradnji cest in zgradb, preprečevanju kriminala, vzpostavljanju miru – kar je kristjanom samo olajšalo vstop vanjo. Med znanimi vojaki – kristjani tako najdemo sv. Marina, Marcela, Maksimiljana in seveda sv. Martina. Ob njih pa tudi precejšnje število mučencev, ki niso hoteli sodelovati v poganskih obredih rimske religije, ki so bili zapovedani s strani cesarja (posebej v Dioklecianovem času). S svojo žrtvijo so pričali, da je za to, za kar je vredno živeti, vredno tudi umreti.

Podobno so ravnali tudi v primerih iz 8. in 9. stoletja, ko so Iberski polotok zavzeli muslimani in zahtevali spreobrnitev v islam. Koncil v Cordobi iz leta 852 je počastil mučence, hkrati pa posvaril pred nespametnim iskanjem mučeništva.

S cesarjem Konstantinom se je stanje spremenilo – Cerkev je iz preganjanje postala uradna vera cesarstva, povezana z usodo imperija, ki je zahtevala obrambo. Sv. Ambrož iz Milana tako opozarja pred nepotrebnim nasiljem, vendar zahteva ščitenje svojih bližnjih. Podobno uči tudi Avguštin – vsak ima dolžnost, da brani napadeno žrtev. Iz tega čas

prihaja tudi izraz pravična vojna, ki je sicer zadnje orodje, ki naj se ga poslužuje v primeru, ko ima možnost za uspeh in bo prinesla več dobrega kot škode.

Kljub temu pa se vseskozi tretira vojno kot nekaj slabega (ali vsaj kot manjše zlo). Na seznamih grehov in pokor zanje (penitenciarji), ki so se iz Irske razširili po svetu, najdemo tako npr. pokoro za uboj v boju, tudi če je bil ta izvršen po ukazu (pokora je trajala od nekaj tednov do enega leta).

Srednji vek je prinesel s seboj vdore Vikingov, Madžarov in Saracenov in seveda ponovno obrambo države. Mir je takrat lahko pomenil troje; mir čistega srca, cerkveni mir, kjer je Cerkev lahko nemoteno delovala in družbeni mir. Vzpostavila so se pravila bojevanja (najprej preprosta na Irskem, kasneje bolj splošna pa pod naslovom Pax Dei (Božji mir), ki so obsojale posilstvo, pobijanje otrok, duhovnikov, trgovcev in kmetov na cerkvenih tleh, ter ženskam prepovedala sodelovanje v bitkah. V začetku 11. stoletja so se razširila po svetu, precej s pomočjo kapetinskega kralja Roberta. Pax Dei je sledil nov dokument Treuga Dei -Božje premirje, ki je postal znan predvsem zaradi dni, ki so bili prepovedani za bojevanje; nedelje, praznični dnevi, adventni in postni čas, od velike noči do tedna po binkošti. Do sredine 12. stoletja je bilo število dni v letu primernih za bojevanje zreducirano na 80. Slednje je podpiral tudi Tomaž Akvinski, ki je definiral pogoje za pravično vojno:

- Dober in pravičen namen, namesto večanja bogastva in moči
- Biti mora potrjena (in plačana) s strani avtoritete (cerkev ali država)
- Glavni namen mora biti mir, tudi v središču bojevanja.

Sredi 11. stoletja je viteštvo dobilo religiozni značaj (inicijacijski obredi in viteški simboli so bili povezani s Cerkvijo), tako da so

šizmu ter kasneje tudi komunizmu. Papež Pij XI. Je 14. marca 1937 objavil encikliko *Mit brenende Sorge* (S pekočo skrbjo), ki je bila izdana v tajnosti in naslovljena na nemške škofo. V njej je opozoril, da nacizem, ki poudarja prevlado ene rase nad ostalimi, ni skladen s krščanstvom.

Janez 23. je s svojim *Pacem in terris* – Mir na zemlji (1963), pokazal kakšen je krščanski pogled na mir, človekove pravice in pravo. Enciklika, ki je naslovljena na vse ljudi dobre volje (ne samo na katoličane), je nastala v času hladne vojne in na robu jedrskega spopada. V njej pa se ne dotika le miru in vojne, ampak tudi socialnih razlik, odnosa do žensk, pravice do izobrazbe, svobode, ...

In danes?

V zadnjem obdobje se je na mnogih krajih sveta Cerkev vpisala kot pobudnica dela za mir, pa naj gre za diktatorske režime – npr. latinska Amerika, Afrika, Filipini, ali za boj proti mafiji – Italija, ali za delovanje znotraj vojnih območij (Bosna in Hercegovina, ...). Znan je pobuda Janeza Pavla 2., ki je leta 1986 v Assisi povabil predstavnike različnih svetovnih verstev, da so skupaj molili za mir (vsak 27. v mesecu je tako posvečen molitvi za mir – besedila za kratko molitev lahko mesečno najdete na spletni strani OFS).

se križarske vojne, ki so se zgodile v tem času, zdele upravičene. Poleg tega nanje ne smemo gledati z očmi sedanjega časa, takrat se je zdelo, da gre za obrambo oziroma osvoboditev svetih krajev izpod oblasti nevernikov. Kot navadno, kjer je vpletena moč in orožje, pa so se dogajale zlorabe. Vendar so se že takrat našle alternative; spreobrnjenje s pomočjo molitve je pridigal Ramon Llull, pa tudi sveti Frančišek in njegov obisk pri sultanu spada pod drugačen, miren pristop.

Podobno najdemo nasilje tudi pri pokristjanjevanju Indijancev po odkritju Amerike približno z istimi razlogi kot pri križarskih vojnah in s podobno opozicijo tistih, ki so opozarjali na napake. Med slednjimi je treba omeniti Francisca de Vitoria, dominikanca, ki je začetnik mednarodnega prava. Zagovarjal je, da so Indijanci lastniki ozemlja, ki se jim mora izkazovati spoštovanje zaradi človeškega dostojanstva. Cerkev je tudi prva začela govoriti o arbitraži, pa na področju posredovanja je naredila kar nekaj velikih potez.

Prva Karitas, kot organizacija, ki pomaga graditi mir in pravičnejši svet, je bila osnovana 9. novembra 1897 v Nemčiji pod vodstvo Lorenza Worthmanna.

V času pred in med drugo svetovno vojno, se je Cerkev opredelila proti nacizmu in fa-

V Katekizmu Katoliške Cerkve lahko preberemo, da se Cerkev bori za mir, vendar ne podpira radikalnega pacifizma, saj ne moremo niti posamezniku niti državnim enotam in skupnostim prepovedati temeljne pravice do samoobrambe in obrambe z orožjem. In čeprav v istem členu piše tudi, da je vojna moralno sprejemljiva samo kot zadnje sredstvo, tako sedanji papež kot cerkveni teologi nasploh iščejo vse možnosti, da bi do nje ne prišlo. 49. svetovni dan miru, ki ga bomo praznovali 1. januarja prihodnje leto bo sledil temi Premagaj brezbriznost in osvoji mir.

Ni pa treba čakati do začetka leta, na terezu v svojem mikro okolju lahko začnemo (ali nadaljujemo) z delom za mir kar takoj.

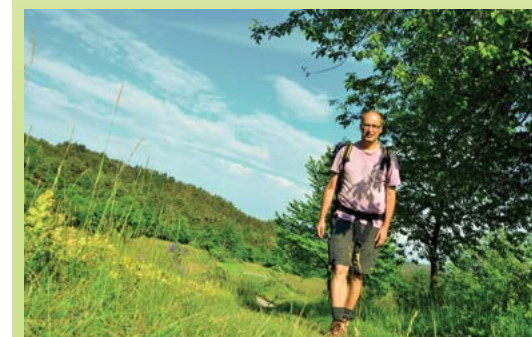
Po različnih virih povzela Fani Pečar

Od Maribora do Kozjega vrha

hoja ob meji, po tej in oni strani

Izgleda, da postanem tečen, če dolgo nisem na dolgi poti. Peš seveda, sam ali z bližnjimi. Tokrat me je spodbudil Branko Cestnik, ki je dopustoval na Remšniku nad dolino Drave. Tudi sam sem imel že dolgo v mislih, da bi prehodil pot čez pogorje Kozjak od Maribora do Dravograda. Najprej sem načrtoval, da bom hodil po Poti čez Kozjak, a sem se na Svetem Duhu na Ostrem Vrhju premislil in se pridružil Panoramski poti ob meji. Pa še sproti sem si malo izmišljeval pot. Pred potjo – preden sem pogledal karto – sem si mislil, da bo pot lepo grebenska, brez kakšnih spustov in vzponov, nekje na višini okoli 1000 m. Pa sem se kar zmotil. Kar nekajkrat se je treba spustiti v globoke doline potokov, ki sekajo hribovje. Pa nič hudega ...

Ker se je obetalo izjemno lepo in toplo vreme, sem opremo zmanjšal popolnoma na minimum, tako, da nisem nosil pretirane krame. Kot vedno sem imel s seboj svojo "posteljo", da sem fleksibilen in da se lahko prepuščam dobrim ljudem pri spanju. Saj veste, na samotnih poteh se rad družim z domačini. In se učim.

Pot me je vodila iz centra Maribora, natančneje od Frančiškanske cerkve, kamor sem prispel že ob 6.30 zjutraj (hvala Bogu za Prevoz.org). S seboj sem imel karto Pohorje 1:50.000 in to je bilo dovolj. Nekajkrat sem malo zašel, a nič strašnega. Na to je treba na takih poteh računati ...

Tole so neverjetno lepi kraji. Majhni urejeni kraji kot so Gaj nad Mariborom (kot je po vojni komunistična oblast neduhovito preimenovala vasico Sveti Križ nad Mariborom), pa še bolj urejen Sveti Duh na Ostrem Vrh, pa Sveti Lovrenc (Sankt Lorenzen) in Mlake (Laaken) na avstrijski strani, so zgledi urejenih majhnih krajev na podeželju. Na slemenih in pobočjih se srečuje lepo urejene gorske kmetije. Tu ni razpadanja, ni zapuščenih kmetij (no vsaj na tej poti jih nisem videl) in tudi revščine ni bilo opaziti. Opaziti je bilo kar nekaj izrazito mladih kmečkih gospodarjev.

Sem se prav spraševal kako, da na teh višinah (od 700 – 1100 m), kjer ni lahko in tudi ni poceni kmetovati, lahko življenje teče naprej, v Halozah in Kozjanskem (kjer sva s

sinom hodila leta 2013), se je pa vse ustavilo in pokrajina se je skoraj v celoti izpraznila. Kot trenutno vidim, je to verjetno zaradi vinske trte. Tu jo je videti le na začetku poti – nekako do Svetega Urbana in na avstrijski strani pod Svetim Duhom. Ali je res mogoče, da “žlahtna kapljica” in njena zloraba, lahko naredi tako razliko? So ljudje tu

gor morda bolj trmasti, ne obupajo? Je še kaj drugega? Me zanima vaše mnenje.

Kar nekaj poti sem opravil na oni strani meje. Precej dosledno sem uporabljal slovenščino in nisem vedno “prišel skozi”, posebej ne pri mladih. Kdaj se je tudi kakšna “mamca”, ki živi 5 m od meje in ima zelo očitno slovenski priimek, delala, da me ne razume.

Tole pohajanje ob meji – malo po naši, malo po avstrijski strani, mi je dalo tudi nekakšno primerjavo življenja, tudi odnosa oblasti do podeželja. Lahko rečem, da kmetije “na oni strani” lepše uspevajo, da se več investira, še posebej je veliko več turizma. Po besedah sogovornikov, naše oblasti stalno težijo z nekakšnimi inšpekcijami, recimo glede hrane, tako, da si na naši strani niti ne upajo registrirati priprave tople hrane, pač pa samo režejo narezke. Na oni strani pa s tem ni nobenih težav. Sam sem, ker sem želel podpirati slovenske kmete, imel kar težave dobiti toplo hrano. Enkrat sem celo “nafehtal” gospodinj, da sem se pridružil kar njihovemu družinskemu kosilu. Hvala, draga Karolina! Pravijo, da avstrijske oblasti pustijo kmete na miru. Ali je res tako smrtno nevarno za popotnika, če bi mi kakšna kmečka gospodinja skuhala kaj toplega, če bi ocvrla kakšen dunajski zrezek ali je to pač še vedno le socialistični refleks zatiranja kmeta?

Besedilo in slike Aleš Čerin, www.edusatis.si

Mir - krhek kot otroška duša

O begunski krizi in o vsem, kar se dogaja okrog nas, veliko razmišljam, težko pa kaj pametnega napišem. Veliko strahov, ki so se seveda rojevali tudi v meni, je utišala Manca, ki je tako kot vsi otroci, na eno uho poslušala pogovor odraslih, ujela besedo muslimani in se glasno vključila: »Nehajte no, moja sošolka Sara je muslimanka, rada jo imam in sva prijateljici.« »Moj sošolec je tudi,« je svoje dodal Jan. Vsi smo utihnili. Lekcija brez primere.

Če pustimo vse zunanje razmere, vas povabim, da se za trenutek umaknemo vase. Globok v nas se začne graditi in krhati mir, ki lahko spodbuja ali ruši, najprej nas same, potem še okolico. V zadnjih dneh, ko sem imela v sebi veliko bitko, sem ugotovila, da mir v veliki meri poruši dejstvo, da ne poznamo postaviti meja - najprej sebi, potem pa seveda drugim. Meje v resnici osvobajajo. Veliko škode našemu notranjemu miru naredi tudi strah – ta žre, žge, boli in seveda straši.

Življene nas resnično večkrat spravi na kolena in to z namenom. Mir bomo zagotovo

našli v molitvi, v izročitvi. Ko ne (z)moremo več, ko duša kriči zaradi razočaranja, na kolenih predajmo vso bolečino in strah v Božje roke. Ko je omara prepolna in je ni mogoče zapreti, stvari začnejo nenadzorovano leteti ven. Sama vedno bolj čutim, da je vera tista, ki uravnava moje strahove, prazni omaro, če hočete.

Pomembno je tudi, da poskrbimo za to, da v svojo bližino ne spustimo ponaredkov. Teh je veliko na prodajnih policah in med ljudmi. Žal. Življenje ni lahko in pomembno je ozavestiti, kaj je tisto originalno, kar je ljudi skozi tisočletja umirjalo, stabiliziralo: sprehod ob tekoči vodi, šumenje, naravne aromaterapije – živi stik s stvarstvom; sedeti ob ljudeh, ki so ti dragoceni, preprosto se zaznati v sožitju – živi stik s človekom; trenutki, ko se izpostaviš v sveto – živi stik z Bogom. In ko je čas dolgih noči, je potrebno dobro ločevati med tem, kar nas notranje hrani, bogati in med tem, kar je le nadomestek in nas utruja.

Zato se mi zdi temeljno, da ob krizi, ki je že dolgo tu, ki bo spremenila (hočemo ali nečemo) obraz Evrope, najprej začnemo pri sebi – iščimo mir, branimo svoje meje in v veri izročajmo tisto, česar ne moremo nositi sami. Kajti mir je krhek kot otroška duša.

Mateja Feltrin Novljan

Klic v duhovništvo

Bratje kapucini smo se letos še posebno ves selili posvečenja novih duhovnikov v Cerkev na Slovenskem, saj je med njimi tudi naš br. Mitja Marija Ponikvar iz Cerknice.

Posvečen je bil v ljubljanski stolnici, v soboto, 27. junija 2015, novo mašo pa je daroval v Cerknici, 12. julija 2015 ob 10h.

Foto Žnidaršič

Kakšen je pravzaprav klic od »zgoraj«? Gre za zvok, zaznavo, občutek ali pa bolj za neko odločitev? To je težko razložiti komu, ki tega ni doživel. Vlado Bizjak pravi: »Ne bom rekel, da je to nekaj izredno mistično-nadnaravnega. Morda lahko kdo to doživi kot neki glas, ki ga je slišal, prikazovanje, ampak to je zelo redko. Tega še nisem srečal. Gre bolj za notranje dogajanje v duši. Človek pač zazna, da Bog to od njega želi. Tako verjetno vsi ljudje v življenju doživljamo neke intuitivne navdihe, torej nekaj, kjer težko definiram, zakaj me vleče ravno to in ne nekaj drugega. Gre za notranjo zavest, moralno gotovost, neko notranje prepričanje, ki ga je težko opisati. Navadno pa pomagajo kakšni zunanji dogodki ali zunanji navdihi, ki jih potem človek razume na določen način. Gotovo pa mora biti prisotna tudi pozitivna naravnost do duhovniškega poklica. Meni fantje dostikrat razlagajo, da se v tem poklicu vidijo, druge se pač ne vidijo.«

S spremembo družbene vloge duhovnika so se spremenili tudi razlogi za vstop v duhovništvo. »Morda je bilo včasih laže iz nekih drugih motivov postati duhovnik: z željo po ukazovanju, oblasti, po statusu, dobri plači, lepem življenju. To gosposko naravnost je pri bogoslovcih grajal na primer tudi Slomšek. Danes mislim, da je teh motivov vedno manj, zato ker so današnji duhovniki bolj ali manj na preizkušnji. Svet jih ne pričakuje z odprtimi rokami, ne nosijo jih po rokah, ne čaka jih več dobra plača in dober družbeni status. Današnji duhovniki so verjetno precej bolj prečiščeni tudi zaradi nasprotovanj Cerkvi, saj vedo, da se bodo morali boriti. Danes skoraj ni takšnih, ki bi se podali v duhovništvo zaradi nekih interesov, ampak pridejo zaradi tega, ker jih je Bog poklical,« je še dodal Bizjak. Zgovorna je tudi statistika

Foto Žnidaršič

Cerkve na Slovenskem, ki ima sto duhovnikov manj kot pred desetimi leti, število tistih, ki se pripravljajo na duhovniški poklic, pa se je v istem obdobju prepolovilo.

Kakšno pot pa je ubral naš br. Mitja Marija Ponikvar, doma iz Cerknice, ki šteje 40 let? Pravi, da je v otroštvu rad molil, hodil k verouku in ministriral. Močno ga je zaznamoval tudi lik župnika, ki ga povezuje z najlepšimi otroškimi spomini in doživetji. V srednji šoli se je od Cerkve odmaknil, v študentskih letih pa je z obiskovanjem maše povsem prekinil. »Pri meni je bil klic v duhovništvo najprej klic nazaj v Cerkev. To je bilo po različnih stranpoteh, preko molitve, tudi preko ukvarjanja z duhovnostmi drugih svetovnih verstev. Potrebni so bili veliko let in preizkušenj, takšnih in drugačnih prečiščevanj: kdo sem, kaj so moje vrednote, zakaj sploh sem na svetu. Bil sem univerzitetni diplomirani ekonomist z redno službo in po eni strani sem čutil, da me to ne izpolnjuje, da nisem srečen, hkrati pa sem vedel, da imam za sabo izobrazbo, ki ji moram slediti. Težko je bilo priznati, da to, kar sem že počel, ni prava pot,

Foto Žnidaršič

vendar sprva nisem razmišljal o duhovniškem poklicu. Preteči je moralo še več časa, da sem bil srečen, vesel, skrajno zadovoljen in popolnoma pomirjen ob odločitvi, da grem k redovnikom, kapucinom. To je bila popolna gotovost – ne taka razvidna, razumska, temveč gotovost, da tako je in da drugače ne more biti – in veselje: takrat sem bil tako srečen, da resnično nisem mogel zaspiti od veselja.«

Dragi mladi! Ste tudi vi v kdaj v globinah svojega srca začutili Gospodovo povabilo? In če kdaj ne morete zaspiti tudi vi, vprašajte Gospoda, kaj to pomeni? Mogoče kliče tudi vas. Pogumno mu odgovorite.

Zbral br. Vlado Kolenko

Foto Žnidaršič

Naj bom orodje miru

Včasih, ko je težko prenašati svoje bližnje, radi vzkripimo z besedami: Daj mi mir! Pusti me pri miru! Kako si želim vsaj malo miru!

A kako drugače zvenijo besede, kot: Pojdi v miru! Gospod naj ti da svoj mir!

Za človeka, ki nima miru v srcu, nikakor ne bi mogli reči, da je srečen. Nekaj bistvene mu manjka. Čisto nekaj drugega pa je, ko nam nekdo zaželi mir. Ali še bolje, ko nam zaželi, naj nam da Gospod svoj mir. Kolikokrat je Frančišek s to željo začel ali končal svoja pisma bratom in drugim. V Pismu vsem kristjanom pravi: Vsem kristjanom, redovnikom, klerikom in laikom, moškim in ženskam, vsem, ki prebivajo po vsem svetu, brat Frančišek, njihov služabnik in podložnik, izkazuje vdano spoštovanje, resnični mir iz nebes in iskreno ljubezen v Gospodu. (1 Fp, 2)

Frančišek si ni domišljjal, da on sam prinaša mir, ampak je vedel, da lahko mir dá samo Bog, če človek prisluhne in sledi Njegovi govorici. Bolj je človek zasidran v Bogu, bolj trden je v sebi in bolj miren hkrati.

Pred leti sva bila z možem v Sveti deželi. Od tam sem prinesla vejico nekega grma, ki je rasel v Kafarnaumu, blizu Petrove hiše. No, nisem je prinesla – pretihotapila sem jo. Ta vejica se je razrasla v grm, ki še vedno raste in cveti na mojem vrtu. Do lanske zime je vsako zimo zmrznil in ohranjala sem ga tako, da sem ukoreninila vejice, ki so prezimile na toplem. Do te, zadnje zime. Morda je bila zima bolj mila, ali pa se je grm čez poletje toliko ukoreninil, da je preživel zmrzal. Kot življenje lažje obstane, če ima globoke korenine, tako je tudi mir trdnjši in bolj gotov, če je globoko ukoreninjen v dobri zemlji. Potem

se mu ni treba toliko boriti za obstoj, ampak lahko mirno raste.

Frančišek je že vedel, da je treba mir neprestano graditi, todi v Vodilu nam je to povedal, v členu 19: Kot nosilci miru naj se zavedajo, da ga je treba neprestano graditi; z dialogom naj iščejo pota edinosti in bratskega razumevanja in naj zaupajo v navzočnost Božjega kvasa, ki je v človeku, in v preoblikovalno moč ljubezni in odpuščanja. (Vod 19)

Zato še danes odmeva Frančiškov vzklik: *Gospod, naredi me za orodje svojega miru.*

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je nesloga, naj prinašam edinost.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je zmota, naj prinašam resnico.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Kjer je tema, naj prinašam luč.

Učitelj, naj se ne trudim,

da bi me drugi tolažili,

ampak naj sam tolažim;

da bi me drugi razumeli,

ampak naj sam razumem;

da bi me drugi ljubili,

ampak naj sam ljubim.

Kajti ko dajemo, prejemamo;

ko odpuščamo, nam je odpuščeno;

in ko umremo, vstanemo v večno življenje.

Amen.

Dorica Emeršič

Vzgoja za animatorstvo

V glavnem je v programih, kjer sodelujem sama (in verjamem, da je drugje podobno), animatorstvo kar ugledna »služba«. Pogosto ob koncu otroci sprašujejo, kdaj se ekipe lahko sami pridružijo, ali pa že odštevajo leta, ki jih ločijo od prestopa med animatorje. In ko jih gledam, lahko v nekaterih med njimi že prepoznavam odlične voditelje oratorija ali krasne voditelje skupin ali navduševalce za kakšno aktivnost ... In ne glede na knjige in priročnike, se želja »Jaz bi tudi bil animator!« običajno prebudi ob zagnanih in srčnih animatorjih. Zato ni napačno ozvesti ta del animatorske službe in storiti kaj načrtno v to smer. Recimo:

- Povejmo otrokom, zakaj kakšno stvar počnemo ali zahtevamo od njih. S tem jih učimo, da delamo načrtno in da pričakujemo nek rezultat.
- Pokažimo, da stvari v glavnem niso le enostranske, da tudi sami ne vemo vsega in da nimamo vedno prav. Da je treba prisluhniti

drugim in jih spoštovati, tudi če se ne strinjamo z njimi ter upoštevati mnjenja, ki so boljša od naših brze trmastega vztrajanja pri svojem.

- Ponudimo jim že manjša voditeljska dela in jih pohvalimo, če jih dobro izpolnijo.
- V situacijah, kjer se je treba odločiti, jim dajmo »kontrolirano« možnost, da se sami odločajo. Dovolimo, da se naučijo odgovornosti in posledic, ki jih prinesejo odločitve.
- Omogočimo jim, da delujejo v timih – skupinski projekti ali športno udejstvovanje so krasna priložnost za to. S tem presegajo ozko in sebično gledanje na stvari in zaobjamejo večjo sliko.
- Naučimo jih delati stvari po korakih, da bi se izognili občutku, ko te stvari naenkrat zasujejo.
- Pomagajmo jim najti stvari, ki jih zanimajo, skrbimo za njihovo navdušenje – vodenje je precej lažje, če gre za stvari, ki ti že same po sebi prinašajo veselje.
- Delimo z njimi svoje izkušnje vodenja – naj vidijo, da sicer delamo zanje, hkrati pa tudi v tem delu osebno rastemo in pridobivamo ter iščemo Božjo voljo na svoji življenjski poti.

Pri tem pa ne pozabite otrok in bodočih animatorjev med njimi prinašati pred Njega, ki je veliki Animator in krasen zgled tudi za učenje animatorstva.

Fani Pečar

bratje

»O vzvišeni in veličastni Bog

»Življenje manjših bratov je, da izpolnjujejo sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa.« (Prantišek Asiški)

Hočemo živeti preprosto življenje med ljudmi; vseh nam je, da nas imenujejo »ljudski bratje«, da hodimo skupaj z njimi, posebno z najbolj ubogimi in zapostavljenimi. Naš samostan je šini svet. Tam, kjer so ljudje, ki pričakujejo, trpijo, se veselijo, se borijo... predvsem tam hočemo biti tudi mi. Sveti Prantišek nam ni zaupal »posebne naloge«, ampak le da živimo evangelij vedno in povsod. To je temelj naše svobode.

razsvetli temine mojega srca. Daj mi močno vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.» (Prantiškova molitev pred Križanim)

bratje kapucini... smo povsod, najdeš nas po vsem svetu

Gospod nas je izbral, da po vsem svetu oznanjamo najpomembnejšo vest za vse človeštvo: da je Bog svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Poklical nas je kot brate in to je tudi naš prvi način oznanjevanja evangelija. S tem, da se ljubimo kot bratje, oznanjamo najprej da je Jezus Kristus živo navzoč med nami in s tem prispevamo svoj delež k bolj bratskemu svetu. Prvenstveno mesto dajemo molitvenemu življenju, ki je izvir navdih in moči za naše pastoralno delovanje v Cerkvi in svetu. Zato smo bratje kapucini povsod kjer se oznanja evangelij, predvsem tam, kamor nihče drug noče iti.

Tukaj so nekateri naslovi. Za njmi boš vedno našel brata, ki ti bo pomagal ali te sprejel v tvojem iskanju poklica.

www.kapucini.si
f bratje kapucini

vlado.kolenko@rkc.si
joze.smukavec@rkc.si
luka.modic@rkc.si
br.jakob.kunsic@gmail.com

kapucini

izdali bratje kapucini | Mekinčeva ul. 3 | Ljubljana

Slavim te, Oče

Sem Marjan Ristič in prihajam iz nadžupnijske Slovenske Konjice. Sem edinec, doma imam še mamo, oče pa je dober teden pred mojim rojstvom nenadoma umrl. Po osnovni šoli sem se izobraževal na Srednji živilski šoli Maribor, kjer sem se najprej izučil za peka, potem pa še za živilskega tehnika. Leta 2006 pa sem naredil odločitev, da želim postati duhovnik in tako sem se vpisal na Teološko fakulteto in v Bogoslovno semenišče v Mariboru.

V tretjem razredu osnovne šole sem na pobudo prijatelja in sošolca začel ministrirati. Tako je sčasoma postalo župnišče in župnijska cerkev moj drugi dom, saj sem tja rad zahajal in ministriral ne samo pri rednih svetih mašah, ampak tudi na porokah, krstih in pogrebih. V konjiškem »farovžu« sem se od samega začetka počutil sprejetega in domačega.

Še posebej pa me je zaznamovalo gibanje Vera in luč, ki združuje družine s prizadetimi otroki in mlade prijatelje. Proti koncu osnovne šole sem se na pobudo takratnega kaplana in sedanjega konjiškega arhidiakona g. Jožeta Vogrina, pridružil domači skupini. Lahko rečem, da sem v teh sedemnajstih letih

aktivnega sodelovanja v tem gibanju veliko več prejel za svoje življenje, kot pa sam dal drugim. Gibanje Vera in luč me je naredilo občutljivejšega in dovetnejšega za stisko drugega. Lahko bi rekel, da me je naredilo bolj človeškega.

Vsak novomašnik si izbere neko vodilo, ki ga spremlja skozi duhovniško pot. Sam sem si izbral novomašno geslo iz evangelija po Mateju: »Slavim te, Oče«. Z izbranim geslom skušam zajeti mojo dosedanjo pot. Lahko rečem, da se je v mojem življenju večkrat pokazalo, da če zaupam Gospodu, da me on vodi, je na koncu zame najboljše. Upam ter prosim, da bom kot duhovnik z besedo in življenjem slavil Gospoda, ki me je poklical na pot duhovništva.

V teh dneh mi ljudje večkrat postavijo vprašanje kakšna so moja pričakovanja?

Čemu se želim še posebej posvetiti? Sam sem prepričan, da je duhovnik na župniji za vse ljudi. Tako za najmlajše, za zakonce, pa tudi za tiste, ki se poslavljajo s tega sveta. In za to se bom tudi sam trudil. Da bom res na župniji, kamor bom poslan, tam za vse. Od laikov pa si želim, da bi sodelovali pri delu v župniji in tako vsi skupaj delali za rast Božjega kraljestva med nami.

Marjan Ristič

Adam 2015

»Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.« se glasijo besede iz Matejevega evangelija. Tudi v domu duhovnosti Benedikt v Kančevcih se je v nedeljo, 19. julija 2015, zbralo kar 92 otrok iz cele Slovenije, ki so prišli na ADAM, počitniški duhovni tabor s tečajem angleškega jezika. Tema letošnjega ADAM-a je bila »How to train your dragon« oz. »Kako izuriti svojega zmaja«. Tako so otroci že ob prihodu bili deležni različnih gibalnih iger, v kateri so ugotovili, katera vrsta zmaja spada k njihovi osebnosti, zvečer pa so si ogledali prvi del dramske igre o vikingu Vikiju in zmajih. Viki je predstavil svojo vas, ki se imenuje Otok Gumpcev in ostale vikinge, animatorje. Po kratkem spoznavanju pa se je pričela velika igra, kjer se je morala vsaka skupina boriti s svojim zmajem in to tako, da so na vsakem otoku imeli igro, ki so jo morali opraviti s skupnimi močmi. Če so igro v določenem času opravili, so dobili material kot so karton, škarje, lepilni trak, vrvica ... , s katerim so na koncu sestavili ladje. Po igri je sledila še večerna molitev in na koncu počitek.

V ponedeljek smo se zbudili v sončno jutro in se, kot vsako jutro, razmigali s telovadbo in bili deležni jutranje molitve. Po zajtrku je bil čas, da začnemo »trenirati svojega zmaja« oz. kot nam je to povedal brat Jurij, da začnemo s treningom za svoje življenje. Po drugem delu dramske igre so se otroci odpravili k uram angleščine. Dopoldan se je hitro iztekel, saj so se otroci zabavali v različnih delavnicah in že so sledile kateheze po skupinah, kjer smo se pogovarjali o vzornikih in pripravljali točko s področja, ki smo ga zjutraj izžrebali in smo ga cel dan trenirali (rokohitrstvo, glasba, borilne veščine, glavna mesta, ...). Zvečer smo naučeno predstavili, gledalci, otroci, pa so bila komisija, ki nas je ocenjevala z bomboni. Na koncu smo se z njimi tudi posladkali in se po molitvi odpravili spat.

Torek nas je popeljal v temo »prijateljstvo«. Tudi tretji del dramske igre je govoril o prijateljstvu, navsezadnje pa smo tudi skozi kateheze spoznavali besedno zvezo – biti prijatelj. Da ne bi pozabili na svoje prijatelje doma, je vsak dobil razglednico, ki jo je lahko poslal svojemu prijatelju in nanjo napisal ali narisal, kar je sam želel. Zvečer se je odvijala čisto prava zmajeva igra. Otroci so se pomerili v petih disciplinah; spretnost, znanje, moč,

logika in pa, kaj vedo o animatorjih. Ker smo zmaje v igri uspeli premagati, smo se po koncu zanimivega dneva utrujeni odpravili kar spat.

Tema, ki nas je spremljala celotno sredo je bila »poklicanost«. Ta dan smo pri katehezi govorili o tem, da nas Bog kliče, da mu moramo prisluhniti in slediti. Popoldan smo se odpravili na pohod v Domanjševce. Med potjo smo spoznavali različne svetnike, redovne ustanovitelje, spoznavali zavetnike ..., na cilju pa nas je pričakal zanimiv gost – brat Jožko, ki nam je povedal o poklicanosti v redovniški poklic. Ker smo bili zvečer že malo utrujeni od poti, smo si pred spanjem ogledali risanko »Jurij in zmaj«.

V četrtek je bila za nami že skoraj polovica tedna in na poti prejšnji dan smo se tako spoprijateljili in povezali, da smo postali že skoraj čisto prava družina. Tudi tema, ki nas je spremljala ta dan, je bila »družina«, popoldan pa je bila na vrsti prava pravcata osvežitev. Odpravili smo se na kopanje v Terme Vivat in popoldan preživeli na kopališču. Zvečer je sledila še sveta maša, kjer smo se zahvalili za družino, starše in za ljubezen, ki jo prejemamo.

V petek smo dan namenili temi »žrtvovanje«. Pri katehezah smo svoj čas namenili pogovoru o žrtvovanju Jezusa, ki je za nas umrl na križu in o tem, kako se lahko mi sami žrtvujemo za kaj ali koga. Čez dan je bila možnost za spoved, družili pa smo se

tudi v različnih delavnicah, ki so nam popestrile dan. Večer smo imeli polurno češčenje, preostanek večera pa je bil v znamenju petja in zabave. Vsaka skupina otrok je prikazala reklamo, ki jo je uprizorila za nek izdelek; tablete, detergent za pomivanje, zobna pasta ipd., animatorji pa smo pripravili pevske točke različnih skupin in jih predstavili otrokom, ki so nas ocenjevali. Ob koncu večera smo se še posladkali z lučkami in se po večerni molitvi odpravili spat.

Zbudili smo se v sobotno, sončno jutro, ki je naznanjalo dan odhoda domov in dan zmage, kar je bila tudi tema zadnjega dneva. Uspešno smo izurili svojega zmaja in tudi sebe za življenje. Čakal nas je še zadnji del dramske igre, čiščenje in pa podelitev diplom ter majic. Ob enajsti uri so že prišli starši, ki so se skupaj z nami udeležili še zadnje maše in kosila pred odhodom domov. Skupaj smo preživeli lep, zabaven, poučen in predvsem duhovno izpopolnjen teden, kar se je videlo na nasmejanih in zadovoljnih obrazih otrok skozi ves teden in tudi takrat, ko so odhajali domov.

Urška Votek

Otroško navdušenje v Vipavskem Križu

Ne razmišljam prav veliko. Še pred začetkom načrtovanja svojih težko pričakovanih počitnic si pobarvam zadnji avgustovski teden ter z velikimi, debelimi črkami napišem »ORATORIJ«. Pa recite temu vsakoletna navada, naše druženje je, po mojem mnenju, veliko več kot to, je tako vznemirljivo in polno čudovitih dogodivščin, da se nanj preprosto ne moremo navaditi.

Je pa navada, da so naši gostitelji vedno znova kriški bratje, pa tudi celotna vasica na griču sama, saj so ozke kriške ulice pogosto dirkalne steze ali skrivnostni labirinti, po katerih tečemo vsi; otroci, najstniki in

animatorji. Udeleženci, od predšolskih pa tja do fantov in deklet devetega razreda osnovne šole, namreč navdušeni skozi igre spoznavajo zgodbe različnih junakov (letos je bila rdeča nit tedna zgodba o italijanskem svetniku Dominiku Saviu) in se skozi njih, s svojimi otroškimi očmi, učijo videti tudi globlji pomen. Razgrajali pa nismo zgolj prej omenjenih ulicah, ampak smo se zabavali izven zidov srednjeveške vasice, ko smo se po skupinah razkropili po Vipavski dolini (Skrilje, Stomaž, Ajdovščina, Šturje, Dobravlje), kjer smo prvič združevali svoje moči in utrjevali medskupinske vezi, se odpravili na skupni pohod na Ustje in po poti ob različnih izzivih in nalogah nabirali posebni Dominikov šopek iz vrtnic, vijolic, žitnega klasja, zimzelena in lilij... Naši sprehodi resda niso bili najdaljši, je bilo pa kljub temu iz dneva v dan vedno bolj čutiti njih vročino. Čeprav je na začetku tedna glede vremena kazalo bolj slabo in smo postajali še bolj hvaležni za trdne šotore Civilne zaščite, ki so zdržali tudi nalive in nevihte, so bili po nekaj dneh naši strahovi za nadaljevanje našega skupnega zadnjega tedna popolnoma neupravičeni. Sonce je naslednje dni vedno bolj sijalo in grelo, da smo osvežilni 'dež' priklicali kar s klicem članov PGD Ajdovščina, ki so nam z veseljem priskočili na pomoč z nekaj

curki čudovito hladne vode in tudi poučnim delom naše vsakoletne tradicije vodnih iger. Za vse to norenje smo potrebovali kar obilico energije, za kar pa so vestno skrbeli kuharji gostilnice Da Fonzi, kar nam je bilo v veliko veselje in slast. Le tukaj se nismo trudili posnemati skromnega svetnika, naši obroki so bili namreč prav gosposki!

Zbira se vedno več otrok, ki pridejo, da bi se učili, predvsem pa zabavali, sprostili in srečni prepeli ter preplesali teden s prijatelji, starimi znanci pa tudi tistimi, ki jih srečajo le enkrat na leto, saj prihajamo iz vseh koncev naše domovine, ne le iz Vipavske doline. Predvsem pa nas vedno znova veže skupaj močna želja, po viru čistega otroškega navdušenja, s katerega se vsi napajamo, tako tisti najmlajši, kot starejši, ki se iskrive otroškosti z leti ponovno učimo.

Barbara Kobal

Hočem biti svet na Studencih

Da se je tako glasil naslov letošnjega oratorija, že gotovo veste. Ne veste pa, da smo ga na Studencih izpeljali zadnji eden v avgustu. Ne veste tudi, da se ga je udeležilo 30 otrok in animatorjev, kar ob velikosti naše župnije v Mariboru ob Dravi sploh ni malo. Redni del oratorija (dramska igra o Dominiku Saviu, delo po skupinah na temo vrednot posameznega dneva, obroki, velike igre ob koncu dneva) najbrž tudi poznate, ne veste pa, da smo izbrali naslednje delavnice: Minijončki kot kozarci za svinčnike, zapestnice, kuharska delavnica, nogomet, ognji, opičja pest, ...

Tudi dan na kopališču ni nič posebnega, bi vas pa presenetilo, če bi vedeli, da je bila voda na začetku res mrzla in bi za plavanje v njej skoraj potrebovali šal, kapo in rokavice. In če niste že bili pri nas na oratoriju, gotovo ne veste za vsakoletni vrhunec, ki ga naredi četrtkov nočni oratorij, ko se dogajanje, ki se sicer konča ob štirih popoldne, potegne v večer. Po napetem dvoboju otrok in staršev v igri med dvema ognjema, ki smo ga pripravili letos, smo vsi skupaj oblikovali večerno sveto mašo, imeli po njej skupni piknik, potem pa smo starše poslali domov, otroci pa so imeli možnost, da si ogledajo še risanko (letos Levji kralji) in nato noč preživijo v veroučnih učilnicah.

In ko zdaj veste za napeto in zanimivo dogajanje preko tedna, si lahko mislite, da sta petkovo popoldne in z njim konec oratorija, kar prehitro prišla. Po zaključnem programu za starše smo zvili zastavo in pospravili materiale, animatorji pa smo zadovoljni ugotovili, da je teden bil zagotovo uspešen. Se že veselimo prihodnjega.

Animatorji od sv. Jožefa

Poletni tabor ministrantov v Podzemlju

Tudi letos smo se ministranti z različnih koncev Slovenije zbrali na poletnem taboru, ki je letos potekal v Beli Krajini, natančneje, v Podzemlju ob čudoviti reki Kolpi. Na taboru smo se zbrali ministranti iz kapucinskih župnij iz Ljubljane, Ptuja in Vipavskega križa. Spremljali so nas bratje kapucini: br. Matej Štravs, br. Jurij Štravs, br. Klemen in br. Jurij Slamnik.

Prvi dan smo se po prihodu aklimatizirali, potem pa odšli na večerjo. Po večerji smo šli do Kolpe, kjer so nam bratje kapucini predstavili temo tabora: Posvečeno življenje, kar tudi sovпада z letom posvečenega življenja. Zatem smo poskušali naštet čim več redov v Sloveniji.

Naš običajen dan je potekal tako: zjutraj je bila jutranja telovadba, ki so ji sledile hvalnice v cerkvi. Potem smo šli na zajtrk. Po zajtrku smo opravili zadolžitve (miza, posoda, smeti...), ki smo jih opravljali po skupinah in jim je sledilo kopanje v Kolpi. Imeli smo prav prijetno kopališče, ne preveč oddaljeno, obljudeno in urejeno. Na sredi reke je bil splav oz. »otoček«. Na drugem bregu pa nas je razveseljeval »tarzan«; nekakšen trapez, privezan na drevo, s katerega smo skakali v vodo. Za pogumne pa je bila tudi visoka skakalnica kar z bližnjega drevesa. Z mesta skoka na drevesu si priključal približno 7m do vode, ki je bila na tem delu Kolpe res topla (27 stopinj) in je ublažila pristanek.

Po kopanju je sledilo kosilo in po njem opravljanje zadolžitev ter počitek. Po tem pa smo imeli še popoldansko kopanje. Na plaži je bilo igrišče za odbojko, ki smo ga uporabljali, v bližini doma pa je bilo nogometno igrišče, na katerem smo odigrali kar nekaj tekem.

Zvečer smo imeli mašo v bližnji cerkvi, pri kateri smo sodelovali z ministriranjem (kakopak) in branjem beril... maši pa je sledila večerja, po večerji pa molitev in spanje.

Vsi dnevi pa niso bili enaki. Tako smo šli enkrat na raftanje po Kolpi, ki nam je ostalo v lepem spominu. Tisti dan smo preveslali in presopihali kar 10 km čudovitega stvarstva v okrilju reke Kolpe. Samo brzice so nam povzročale nekaj preglavic.

Ob večerih pa smo navadno zakurili ogenj, na katerem smo zadnji dan spekli večerjo. Ob ognju smo imeli tudi lepe in poglobljene večerne molitve, igre in refleksije. Zadnji večer pa so nas prišli obiskat bogoslovci, ki so bili ravno takrat na duhovni obnovi, duhovniki in škof msgr. Andrej Glavan.

Bela Krajina je polna zanimivosti in lepih kotičkov. Med drugim smo šli tudi do starega ameriškega letala, ki je parkiran in razstavljen tam v bližini in se z njim slikali.

Drugikrat pa smo začeli s potjo do vasi Tri fare in ogledom tamkajšnjih treh cerkva, po katerih je vas verjetno dobila ime. Tam smo imeli tudi sv. mašo.

Zadnje jutro pa smo začeli s sveto mašo v bližnji cerkvi, ki ji je sledilo okusno kosilo. Po kosilu, pospravljanju in »siesti« pa smo naše prijetno druženje zaključili še z zadnjim kopanjem v Kolpi.

Pavel Mušič

18 - veliko ali malo? Za nas neprecenljivo ...

Otroci, veselje, igra, zabava, hrana, velika igra, nasmehi, sveti Frančišek ter še veliko več. Nekateri že veste, o čem govorim, o Frančiškovih otrocih, jasno! V Mariboru pri Svetem Jožefu, že vrsto let deluje skupina Frančiškovih otrok, v kateri čez leto spoznavamo življenje svetega Frančiška in svete Klare, ki sta nam vzgled in veselje. V naši mali skupnosti, ki raste, se veseli in spoznava najlepše stvari našega stvarstva se vedno znova se pokaže navdušenje in veselje.

Za naše letošnjo prvo srečanje smo pripravili pot v naravo. Ogledali in spoznali smo male naravne bisere Maribora, se spoznali z življenjem svetega Frančiška in njegovimi zgodbami. Za naše drugo srečanje pa smo pripravili nekaj prav posebnega, odločili smo se, da v mesecu oktobru, natančneje v soboto, 3. oktobra, ko obeležujemo smrt svetega Frančiška, pripravimo srečanje, ki ga bomo zaključimo s sveto mašo in obljubami FO

(frančiškovih otrok). Na srečanju smo odkrivali svetega Frančiška, njegov pogled na živali in stvarstvo, pogledali obljube in se pripravili na sodelovanje pri sveti maši. Igrali smo se, prepevali, molili in preizkušali naše ročne spretnosti. Srečanje smo zaključili s pripravo na sveto mašo, pri kateri smo sodelovali in dali tudi zaobljube Frančiškovih otrok, letos je to naredilo kar 18 otrok. Za zaključek pa so se nam sestre FSR-ja potrudile in nam pripravile prave male sladke dobrote, ki so po maši pod prsti otrok in staršev pridno izginjale.

Tako je oktobrska sobota prispevala nove nadobudne otroke in mlade, ki bodo sledili zgledu svetega Frančiška in svete Klare. In komaj čakamo naslednje srečanje, kjer bo naše malo občestvo, zopet naredilo nekaj prečudovitega in lepega. Nekaj neprecenljivega...

Maja Ban

Drugi evropski kongres FRAME in OFS v Mostarju

Leta 2012 je v mesecu juniju potekal prvi Evropski kongres, v Lisieuxu, v Franciji, mestu, kjer je živela in se predala svojemu klicu Mala Terezika Deteta Jezusa. Tedanji kongres je potekal pod geslom: Odrinimo na globoko. Udeležilo se nas je 35 evropskih bratstev in ob zaključku je bilo dogovorjeno, da bo naslednji kongres v Mostarju. No in tako se je naša devetčlanska ekipa (Dorica, Stanislava, Sandi, br. Jurij in Fani z OFS, ter Emanuela, Veronika, Ana in br. Vlado iz FRAME), podala na pot novim nalogam, na kongres, ki se je odvijal od 17 - 23. avgusta 2015, pod letošnjim geslom: Živite vredni klica, s katerim ste bili poklicani (Ef 4,1). na nek način nadaljevalnim geslom prejšnjega, ko smo si upali odriniti na globoko, smo odrinili vsled klicu, bili poklicani na pot udejanjanj, evangelizacije. Štartali smo v ponedeljkovem jutru, z dvema

vozili, štajerska naveza iz *totih* koncev in primorska s primorske strani. Jutranji dež nikakor ni bil ovira za dobrovoljnost, smeh in dovtipe med vožnjo. Obe navezi smo se srečali na prvem postanku v Senju, opravili *nujnosti* si podelili dobrote med seboj in tako okrepili svoje želodčke za nadaljno pot. Debata o nekih kremšnitah, ki se pojavljajo še skozi vse dni kongresa, nam v štartu ni bila čisto nič jasna :-).

Po petih uricah vožnje od senjskega postanka smo prispeli v ne samo topel, ampak pre-vroč poletni Mostar, v študentovski dom, kjer smo se najprej registrirali, prejeli gradivo za kongres, ter se nastanili po sobah. Čas nas je že kar prehiteval in odpravili smo se proti mestni stolnici, kjer je škof Perič Ratko pričel kongres s slovesnim bogoslužjem. V pridigi nam je osvetlil evangelijski primer bogatega mladeniča, ki je prezl klic in nanj ni odgovoril, morda zaradi njegove miselnosti o popolnosti...morda...Sledila je večerja in že je bilo treba pohiteti v konferenčno dvorano, ta je bila malo oddaljeno od naših nastanitvenih prostorov, poskrbeli so za sprehajalne trenutke, kar je prijalo po večurnem sedenju in po skrbno in izdatno pripravljenih obrokih, vedno prijaznih in nasmejanih kuharic, ki so skrbele za našo vsakodnevno telesno hrano, poleg seveda duhovne, ki smo jo prejeli ob bogoslužjih. Na kongresu je bilo prisotnih 20 evropskih bratstev, 15 duhovnikov, skupaj sto udeležencev. Najprej so nas nagovorili gosti-

telji kongresa: generalni minister OFS-a, Tibor Kauser, generalna podministrca Chelita Nunez, predsednica FRAMA BiH, predsednica OFS Bosne, ter generalni duhovni asistent Amando Trujilla-Cana. Skozi nagovore je vsak na svoj način poudaril vlogo Frančiškovega svetnega reda, kot tudi pomebnost vsakega posameznika pri gradnji mostov, kar se je nadaljevalo v vseh naslednjih dneh v aktivnem sodelovanju v programih, skozi prezentacije, v delu po skupinah in v konstruktivnih razpravah. Br. Ante Vučković nam je zelo nazorno v predavanju skozi odlomek Pavlovega pisma Efežanom osvetlil in hkrati poglobil temo letošnjega kongresa: Živite vredni klica, s katerim ste poklicani (Ef 4,1). Na klic lahko v popolnosti odgovorimo šele čez čas, saj je pomembno, kdo poklicani je, njegova preteklost, sedanjost, korenine in pa prihodnost, ki nam je kot ljudem neznana in je skrivnost. Večer smo zaključili z možnostmi vprašanj predavatelju in kaj kmalu kar prijetno utrujeni legli k nočnemu počitku, naslednjemu dnevu naproti. No prava sreča, da smo se prebudili v malo bolj vročinsko popuščajóče jutro, ki smo ga kot tudi vsako naslednje pričeli z jutranjo molitvijo, s predhodno uvodno zbranostjo ob petju in spremljavi kitare. Br. Amando Trujillo Cano je spregovoril o dragocenosti in zavedanju frančiškove poklicanosti skozi svojo la-

stno zgodbo in pa kako je Frančišek svojo pot do najvišjih vrhov svetosti začel čisto pri dnu (preizkušnje v ječi, v bolezni, zapuščenosti i.t.d.). Kar prehitro je minil čas njegovega predavanja, ki ga je popestril s prisrčnimi naslovi, kot: Božji GPS: Ko Frančišek ni vedel, kaj bi storil, katera pot je prava, kam naj gre, kje naj začne, kaj Bog želi od njega? Tedaj je bil njegov GPS le močna želja izpolnjevati Očetovo voljo, plesati na njegovo glasbo. Z našim razumom ne moremo razumeti ne Cerkve, Njega in še marsičesa, za to je potrebna prisotnost Svetega Duha; generalni minister Reda mora biti Sveti Duh. Sledilo je delo po skupinah, namenjeno predvsem spoznavanju kaj nas je na samem začetku nagovorilo, kako smo prepoznali Frančiškov klic, razlika v preteklosti in kako nas sedaj nagovarja, kaj nam je pomembno in čemu moramo dati večje poudarke. Marija in Ana iz KB Mostarja sta spregovorili popoldan o poklicanosti, kako je vsak klic delo, predvsem pa dar Svetega Duha, izredno še klic v Frančiškov svetni red. Torej pogumno sprejmimo in zaupajmo klicu, predvsem pa molimo, da bomo prepoznali svojo poklicanost in katera je naša prava pot. Prav vsa ta razglabljanja so nam odpirala pomen in moč Njega in Svetega Duha v naših življenjih. Na naši že prepoznani poti pa bodimo pripadni svetnemu redu, služenju, oznanjevanju, pre-

dani Božji besedi, zvesti obljubam, ter poglobljamo pripadnost skupnostim, svetni poklicanosti in Redu. Večerno bogoslužje smo imeli v cerkvi na drugem koncu Mostarja, malo nad našimi bivališči. Vodil ga je br. Amando, nato pa so nas, podeljene v sedem grup, prostovoljci, člani mostarske FRAMA-e popeljali na ogled Mostarja v noči. Skratka neopisljivo, na vsaki točki so nam v treh jezikih opisali znamenitosti, delov mesta, katere smo imeli milost videti v vsem nočnem siju. Seveda smo imeli tudi naloge na teh postankih, kot so: plesanje, molitev, ja in seveda poziranje na mostarskem mostu. Kar v poznih urah se je končalo vse to naše raziskovanje in spoznavanje čudovitega mesta, čeravno ob nekaj nalogah, hvala iz srca vsem volonterjem, organizatorjem raziskovalnega nočnega ogleda vseh lepot. No nekaj najbolj utrujenih je po ogledovanju večernega Mostarja sredino jutro preskočilo zajtrk :-). Pa smo spet sedeli v konferenčni dvorani Filozofske fakultete, ob hvalnicah v italijanskem in angleškem jeziku. Predavateljica Maria Consuelo Nunez-Chelita je spregovorila o družini, povzela je besede Benedikta XVI., ki jih je povedal ob obisku J. Amerike: da je družina zaklad in da vidi izzive za sestre in brate OFS v: vključenosti pomembnosti spolnosti in zakramenta zakona, v formiranosti OFS in FRAMA, v pozornosti bratstev do njihovih članov, še posebej v težkih razmerah, v opogumljanju bratstev, v srečevanjih z družinami članov KB in konstruktivnih pogovorih in v molitvi v družinah. Poudarila je še posebno pomembnost in dragocenost pogo-

vora v družini, ter zagovarjati vrednoto naravne družine. Prav vse udeležene nas je dotaknila globina njenih besed in povedano je našlo vsak delček naših src, kot sester, bratov, zakoncev, vsakega posameznika na svoj način. Bo pa to predavanje prevedeno tudi v slovenščino, tako je bilo dorečeno ob njenem zaključku. Po odmoru pa smo bili priča dvema zakonskima pričevanjima, Mario in Kristina sta nam spregovorila o prizadevanjih za svetost v njuni družini, katera živi v blagostanju. Marija in Damir pa sta opisala življenje v njunem zakonu ter družini po tem, ko sta oba v Međugorju ponovno odkrila Božjo ljubezen. Zanimiva je bila njuna pripoved tudi o vzgoji njunih otrok, tako o postenju, kot o ostalih odrekanih, ki so lahko udejanjeni že pri tako malih bitjecih. Res dotakljivi zgodbi za srca nas vseh prisotnih...in ja stekla je tudi marsikatera solzica ob kasnejši razpravi nas udeležencev s zakonskima paroma, o nečem slično doživeti, no močan dotik, spet za vsakega po svoje. Popoldansko delo po skupinah, kjer smo diskutirali o družini. Večerja in pa predstavitev dežel udeležencev, prav vsak, skupaj z nami je želel čim lepše predstaviti, opisati ali opeti svojo deželo. Nekaj se jih je že zvrstilo, nekateri v plesu, slednjim smo se z veseljem pridružili, drugi le v sliki in besedi, a prav vsaka predstavitev je bila zanimiva in podprli smo jo z aplavzi...no, o kremšnitah pa še vedno ne duha ne sluha :-). Četrtek dan so nam gostitelji obogatili z obiskom Sarajeva, glavnega mesta BiH. Opremljeni z dežniki in sličnimi pripomočki vsled vremenske napovedi dežja in nizkih temperatur, smo kljub temu že veselo prepevali na naših avtobusih. Prvi naš postanek in izstop iz avtobusa je bil v frančiškanskem samostanu v Sarajevu, izza malo oblačnega neba je komajda kukalo sonce, a zato prečudovit dan, kot naročen za pešpot po ogledih znamenitosti kraja. V samostanu smo

imeli po toplem sprejemu bogoslužje, vodil ga je škof Marko Semren, ter nas ob evangelijskih besedah tega dne nagovoril kako nam lahko stvari zamegljijo lestvico vrednot, pomembnosti in kdaj smo dolžni držati obljubo, ob povabilu na svatbo, kot je glasilo v evangeliju. No po končani evharistiji pa smo imeli res videti, predvsem pa občutiti in okusiti *bosansko gostoljubje* skratka kosilo ni opisljivo, le velik Njamiiii bi lahko dejali. S polnimi želodčki smo že veselo raziskovali mesto in prva je bila na vrsti za ogled katedrale Srca Jezusovega, zgrajena leta 1889, združuje elemente romanike in gotike in tako ustvarja sintezo, ki razlikuje to cerkev od drugih svoje vrste. Zgrajena je bila na mestu nekdanjega janičarskega tabora, kjer je avstroogrška uprava nameravala zgraditi mestno tržnico, trg pred katedralo nosi ime fra. Grge Matiča in na njem je spominsko obeležje papeža Janeza Pavla II. ki je obiskal Sarajevo l. 1997. Sledil je ogled pravoslavne katedrale, imenovane: Saborna crkva Roždestva Presvete Bogorodice in je ena največjih srbskih pravoslavnih cerkva na balkanskem polotoku. Med prostim časom smo si ogledali pisano in bogato *Baščaršijo* no pa tudi poskušnji znamenitim za te kraje, čevapčičem se nismo odrekli. No, končno smo bili na čistem s kremšniti, Juriju ni preostalo drugega kot, da poravna dolg :-)) in *časti* a žal je moral s sladoledom, kajti na kremšnite bo treba počakat do vrnitve, kot se je izkazalo... Jurij vseeno hvala...Tu smo si v Baščaršiji ogledali še mošejo, imenovano: Gazi Husrev-Begova, to je osmanska džamija in je eno od najlepših del islamske arhitekture v BIH. Iz njenega minareta visokega 45 metrov petkrat na dan poziva glas k molitvi, kar je tradicija od samega začetka izgradnje džamije, zgrajene 1530-tega leta. Navdušeni smo bili nad razlago samega prostora kot tudi islamske vere.

Ženske smo seveda smele vstopati v to svetišče le pokrite z rutami. Že s precejšnjo zamudo smo štartali iz Sarajeva, povečala pa se je še, ker smo se ustavili pri bratu Josu, ki je bil z nami prejšnji dan, tako smo lahko videli na novo obnovljen samostan, cerkev, dijaški dom - predvsem pa navdušenje, ki ga ta pater kaže ob tem, kar počne, nepopisno pa nam je podoživeto podal občutke, ki so ga spremljali ob papeževem obisku BIH junija letos. Gostil ga je namreč prav v tisti dvorani kjer smo se nahajali ob njegovi razlagi, tako smo imeli milost in čast, da se je tudi na nas preneselo-podelilo nekaj takrat tam doživetega. Večerni program je potekal kar na avtobusu, molitev, pesmi, podelitev doživetega in skratka o Sarajevu bi lahko dejali, da žive tam optimizma in vere polni ljudje, kljub še vedno vidnim razdejanjim krute pretekle vojne, različnosti treh religij in kot ga je poimenoval papež - Sarajevo drugi Jeruzalem, ja res posnemanja vredno.

Petkov dan, ja delavno, vsaj v dopoldanskem času, ob predavanjih o revščini, spregovoril nam je Karitasov sodelavec BIH Miroslav Valenta, Anđelka Oreč študentka, framašica in prostovoljka, ki je govorila o paliativni oskrbi in še študentka geografije, framašica Marija Puljić pa je opozarjala v predavanju na ekološko zavest. Vsa predavanja so bila vsem v spodbudo, ozaveščujoča za čas v katerem živimo, ter kako ga bomo bolje in lažje preživeli. Kar nekaj diskusij se je razvilo po povedanem. Po kosilu pa smo spet sedli v naša dva avtobusa in se odpeljali v božjepotno romarsko središče Međugorje. Tu smo imeli na razpolago dve uri do našega tam namenjenega bogoslužja in vsak si je vzel čas za svoje duhovne potrebe. Kar prehitro se je iztekel čas in že v noči smo zapuščali to Marijino zatočišče. Na vrsti pa smo bili tudi za našo predstavitev, predstavili smo naš znameniti Solkanski most, saj je to

most z največjim kamnitim lokom na svetu. V navodilih za predstavitveni program je bilo zapisano, naj bi vsaka država predstavila most, kot simbol povezovanja med različnimi ljudmi. Z velikim ponosom slovenstva smo družno zapeli tudi bans: Kranjski Janez gre čez most, vse to pa z na hitro pripravljeno koreografijo tudi pokazali: kako sreča kukavico, pa otroke, pa patre, pa bolnike in nazadnje še brata osla. Vse prisotne v avditoriju smo spodbudili, da so z nami veselo sodelovali. Ja, konec dneva dober, obogaten, vse dobro...! Sobotno predavanje pa je vse globoko v dušo zagotovo zaznamovalo predavanje brata Josipa Vlašića (nekdanjega duhovnega asistenta FRAMA v Bosni, živečega v Mostarju). Svoje predavanje je naslovil: tri mladike, ki govorijo o dejstvu rodovitnosti, o naši prepoznavnosti poklicanosti, se nanj odzvati, namreč poklicani smo, da rojevamo Jezusa. Tako kot nas rodovitnost izčrpava, nam Jezus vliva moč v vztrajanju, da živimo z njim, z besedami br. Josipa, da dišimo po Njem. Za prikaz omogočanja naše rodovitnosti je prikazal skozi zgodbo Davida in Goljata in petih kamnov: Evharistija, spoved, Božja beseda, Post in Rožni venec- Molitev. Kajti, nič ni bolj svetega od sv. maše, s spovedjo se povezujemo s Kristusom, da skozi post vodimo nadzor nad skušnjavami, nad požrešnostjo in pa, ko damo prostor Mariji se vse prav stori. V nadaljevanju smo si države med seboj izmenjale prakse delovanja z

ostarelimi, bolnimi ali nasploh iz družinskega področja, kjer je potreba po naši pomoči in pa vložen trud. Zaključek pa je zahteval vso resnost, saj je bil to pregled zaključnih vzpodbud, pripravljenih od določene ekipe. Izpostavili smo bratstva, molitveno življenje, družino, ter razne vrste angažiranosti v socialni in ekologiji. Pričakujemo verzijo, ki nam bo za delovanje v prihodnosti (ob dokumentih, ki so omenjeni) prinesla smernice. Določili smo še kraj naslednjega evropskega srečanja FRAMA in OFS, med malim dvobojem med Španijo in Litvo, zmagala Litva. Torej vabljeni v Litvo (točen datum bo določilo predsedstvo CIOFS). Maša, večerja in zaključni večer. Gostitelji so nam priredili veselo vzdušje s tradicionalnimi bosanskimi plesi, glasbo in izkustvom gostoljubnosti naših gostiteljev. Res velika zahvala vsem organizatorjem, patrom, duhovnikom, prostovoljcem, pevski skupini na bogoslužjih, skratka vsem, ki so kakorkoli, v kakršnikoli obliki prispevali svoj delež na kongresu. Tako, še nedeljska redna maša v frančiškanski cerkvi, slovo od sester in bratov in obljuba...Na videenje in snidenje na naslednjem kongresu...in že smo na poti domov, nosimo slišano, doživeto v naša bratstva, župnije, v naše družine. Bodimo glasniki miru, veselja, ljubezni, kakor naš oče in vzornik S. Frančišek. Hvala vsem sestre in bratje, za skupno preživete duhovno bogate trenutke.

Stanislava Gorenc

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani
z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

»... kot plezalcih v gorah ...«

Kako pomembna je naveza pri plezalcih v gorah, pove marsikatera življenjska zgodba, ki se je srečno končala prav zaradi »naveze«. Tudi v našem duhovnem življenju je naveza zelo pomembna. V času preizkušnje in krize, pa tudi v duhovni rasti je »duhovna naveza« v veliko pomoč.

Sveti oče bo letos, na praznik Brezmadežne, oklical leto BOŽJEGA USMILJENJA. Tako le pravi: »Božje usmiljenje je velika luč ljubezni in nežnosti, je ljubkovanje ran, ki so jih pustili naši grehi...« (Med jutranjo mašo v kapeli Doma sv. Marte, 7. april 2014).

Za resnično doživetje BOŽJEGA USMILJENJA, pravi sveti oče, je potrebno preplezati kritično točko v našem »duhovnem vzpenjanju«: OBTOŽITI SAMEGA SEBE. Tukaj je potrebna **duhovna naveza, ...kot plezalcih v gorah...;** z molitvijo drug drugega podpiramo, ker sami ne zmoremo. Ob tem nam bo Gospod odpiral nove vire za dobre družine in duhovne poklice.

Letos 2. marec 2015, med sveto mašo v kapeli Doma sv. Marte, je papež dejal: – Soditi druge je enostavno. Toda na krščanski poti lahko napreduješ samo, če imaš modrost, da obtožiš samega sebe.

Sposobnost obtožiti samega sebe je prvi korak nekoga, ki želi biti kristjan:

Božja beseda nam govori o usmiljenju. Grešniki smo vsi, in to ne zgolj »v teoriji«, ampak zares. »Sposobnost obtožiti samega sebe« je zato več kot zgolj ena od krščanskih kreposti, je prvi korak nekoga, ki želi biti kristjan. Vsi mi smo mojstri, »doktorji« v opravičevanju samega sebe: »Nisem bil jaz; ne, nisem jaz kriv; to že, toda ni bilo toliko ... Stvari niso takšne ...« Imamo »alibije«, ki razložijo naše pomanjkljivosti in naše grehe. Pogosto smo si sposobni nadeti izraz na obrazu, ki pravi: »Nisem jaz storil tega, morda je bil kdo drug ...« To pomeni delati se nedolžnega.

Najprej se počutimo slabo, nato pa nam to da mir

Brez samoobtožbe se ne more napredovati v krščanskem življenju. In zgodi se nekaj čudnega, kadar se poskušamo obnašati na drugačen način, kadar se začnemo zavedati

stvari, ki smo jih sposobni narediti. Najprej se počutimo slabo, saj občutimo gnus. Nato pa nam to da mir in zdravje. Na primer, kadar v svojem srcu najdem zavist in ugotovim, da je »ta zavist sposobna obrekovati drugega in ga moralno ubiti«. To je modrost obtoževanja sebe. Če se ne naučimo tega prvega koraka v življenju, ne bomo nikoli naredili nadaljnjih korakov na poti krščanskega in duhovnega življenja.

Jaz in moja vest

»Obtožiti samega sebe je prvi korak.« Ni treba, da bi karkoli izrekli na glas. »Jaz in moja vest.« Ko hodim po cesti in grem mimo zapora, si lahko mislim, da si zaporniki zaslužijo biti tam. »Toda ali veš, da bi brez Božje milosti tudi ti bil tam? Si pomislil, da si tudi ti sposoben narediti stvari, ki so jih storili oni, ali pa tudi hujše?« To pomeni obtožiti samega sebe, ne skrivati pred seboj korenin greha, ki so v nas, mnoge stvari, ki smo jih sposobni narediti, četudi se ne vidijo.«

Kadar se nekdo nauči obtožiti samega sebe, postane usmiljen z drugimi.

Še ena krepost je tu potrebna in ta je sramovati se pred Bogom. Gre za neke vrste dialog, v katerem prepoznamo sramoto našega greha in veličino Božjega usmiljenja. Gospodu pripadeta usmiljenje in odpuščanje, sramota pa meni. Dobro je, če bi v letu BOŽJEGA USMILJENJA vstopili v ta dialog in prosili za usmiljenje. Jezus v evangeliju jasno naroča, naj bomo usmiljeni kakor je usmiljen Oče. »Kadar se nekdo nauči obtožiti samega

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

sebe, postane usmiljen z drugimi: „Toda kdo sem jaz, da bi ga sodil, če sem sposoben storiti hujše stvari?“«

Ne sodite in ne boste sojeni

To vprašanje »kdo sem jaz, da bi sodil drugega«, je v skladu z Jezusovo spodbudo: »Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno.« A vseeno nam je tako zelo všeč soditi druge in jih obrekovati, je pripomnil sveti oče. Nato je sklenil s prošnjo, da bi nam Gospod dal milost, da bi se naučili obtožiti sebe. In sicer v zavesti, da smo sposobni storiti podle stvari. »Usmili se me, Gospod, pomagaj mi sramovati se in daj mi usmiljenje, da bom tako jaz lahko usmiljen z drugimi.

br. Placid Prša

Resnični MIR

Marija Peljhan, voditeljica DMŽ, je zapisala: »Pred skoraj desetletjem sem se prvič udeležila Delavnic molitve in življenja. V preteklosti sem večkrat slišala o njih, a ker so bile izven moje župnije, se jih nisem udeležila, čeprav me je pripovedovanje udeleženke navduševalo. Omogočala mi je kopije njenega tedenskega dela, a pri meni je ostalo le pri tem, ne da bi kdaj karkoli naredila. Čeprav izhajam iz tradicionalno verske družine, sem o Bogu imela napačne predstave: kako strog, trdosrčen, nedostopen – neživljenjski je. Tudi moje čustveno stanje je bilo temu primerno – nemirno. Že prvo srečanje (ne uvodno) me je tako navdušilo, kar sem zvedela o Božji ljubezni do vsakega posameznega človeka, saj mi nikdar prej v življenju ni bilo dano kaj takega slišati. Iz srečanja v srečanje so se mi odpirala nova obzorja. Glede na to, da sem DMŽ vzela zelo zares, sem se trudila izpolnjevati tedensko delo, molitveni način in duhovno držo tudi po zaključku DMŽ.

Ob vseh katehezah oz. oznanilih sem doživljala nekaj novega, posebnega. Ob katezezi: Predanost poraja mir, je bilo zame nekaj, kar z besedami težko opišem. Popolnoma se izročiti Gospodu, ne pasivno, ampak aktivno, ko sem uporabila vse možnosti, ki sem jih takrat lahko, ostalo pa prepustila v Njegove roke, je bilo novo, pravo odkritje in tudi nov občutek v duši. Zaznala sem nepopisen mir. Podarjena mi je bila neka notranja moč, da bi se lahko upirala oz. prenašala težo vsakdanjega dne. Še danes, po večkratnih vodenjih DMŽ, mi je to eden lepših načinov molitve in duhovne drža (Zgodi se!). Ob tem sem se naučila tudi potrpežljivosti, a me po drugi strani moti, ko ljudje ki jih srečujem, ne zmorejo ničesar

počakati, vse mora biti na »klik«, vse trenutno, zdaj. Trudim se biti tudi z njimi potrpežljiva, jih razumeti in jih v duhu izročati Gospodu, da jim Sveti Duh dá spoznanje potrpežljivosti.

Z gotovostjo trdim, da brez vztrajne povezanosti z Gospodom - molitve in rednega zakramentalnega življenja, ne bi dosegla notranjega miru, miru, ki ga svet ne more dati z vso potrošniško ponudbo. Še vedno velja in bo tudi večno veljala trditev: Če je Gospod na prvem mestu, je vse na pravem mestu.«

»Sin, če si se resno odpravil na pot k Bogu, pripravi svojo dušo na preizkušnje; potrpežljivo sedi pred prag njegovih vrat in mirno sprejmi molk, odsotnost in zamude, ki ti jih hoče naložiti, kajti zlato se prečiščuje v topilniku. Gospod Jezus, ko si prišel na svet, si imel potrpežljivost za obleko in znamenje; od takrat je kraljica kreposti in najdragocenejši biser v tvoji kroni. (Srečanje, 34) Resnični MIR biva v globini človekovega srca, na dnu osebe same. Pravi mir je vedno sad samega Boga, ki to daruje le človeku, ki se zna odpovedati vsem stvarim in rečem tega sveta. Psalm 27 ponavlja melodijo, ki napolnjuje vso biblijo: "Ne boj se!" "Jaz, Gospod, sem s teboj, da te obvarujem." Sveto pismo mnogokrat zakliče: "Šalom!" "Mir!" Hebrejska beseda "šalom" pomeni mir in srečo, polnost in bogastvo. Naša beseda MIR pomeni mnogo manj, a jo bomo vseeno rabili, ker boljše ne poznamo. Besedi "mir" bomo poskušali podeliti vso vsebino, ki jo ima "šalom". Pri tem nam lahko pomaga sam Bog, naš Gospod Jezus Kristus,

ki je naš mir in naša sprava. Sodobni jeziki ne morejo z eno samo besedo izraziti vsega, kar Bog v svoji ljubezni stori za človeka, ko ga osvobaja od strahu in smrti ter ga polni z veseljem in milostjo.

Ker mnogi ljudje ne vedo, od kod prihaja stiska in kam lahko pelje, utegnejo pozabiti na resnično življenje, ki je hkrati boj in iskanje. Pretiran strah in bojazljivost ustvarja sovražnike tudi tam, kjer jih ni. Kako more človek ohraniti mirno kri, ko ga obdaja dosti sovražnikov? "Tudi če se tabor vojske utabori proti meni, se moje srce ne boji." (Ps 27, 3a) Prvo poglavje osvoboditve od strahov se prične, ko človek mirno sprejme dejstvo, da ga vsi ljudje ne bodo sprejeli. Na kakšen način me torej Bog rešuje pred sovražniki? Zmeraj se je treba zavedati, da je Bog blizu in da hoče pomagati. Ko vse to spoznam, se ne bojim nikogar, saj je moja usoda v Božji roki. V tvoje roke, Gospod Bog, izročam svoje skrbi in težave, stiske in strahove, stori z menoj, kar koli hočeš. Ko svojega Gospoda Boga v sebi začutim kot vseprisotnega in ko se zavem, da me njegova navzočnost povsem prežema in objema, me napolnjuje, osvaja in navdušuje, mi vse druge reči na tem svetu bore malo

pomenijo. Takrat čutim, da sem povsem svoboden, neodvisen in srečen. Za človeka pa je bistveno, da je poklican v svobodo Božjih otrok. Skrivnost človekove sreče je v tem, da spozna Boga in okusi njegovo neizmerno ljubezen. Živeti je treba v Gospodovi bližini, dotikati se Jezusovega srca, kot je to smel storiti apostol Janez, ko je pri zadnji večerji slonel na Jezusovih prsih.

Bog je močan kot dinamit in zmore spremeniti karkoli. Ko Bog osvoji kako srce, ga iztrga iz njegovih samovšečnih in sebičnih krogov ter ga usmeri k ljudem, ki so potrebni pomoči in tolažbe, razumevanja in soodgovornosti. Bog je stalna navzočnost, ki nas varuje vsega hudega. "Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka!" (Ps 23, 1) Vsekakor je mogoče vsako preizkušnjo ali nesrečo, sleherno nezgodo in nerodo sprejeti in preživeti. Pri tem nikakor ni treba kazati navdušenja ali se delati zadovoljnega in srečnega, saj nas taka preizkušnja sama na sebi ne osrečuje, osrečuje in odrešuje pa nas Božja usmiljena ljubezen, ki lahko

vsako reč obrne v dobro. Če vse bolečine in grenčine izročimo v Očetove roke kot blago-dišečo daritev, bomo v tihoti prejeli mir. Pri izročitvi ne mislimo na trpno in brezvoljno popustljivost, ampak na dejavnost in sodelovanje ob samoprepustitvi Bogu, ki je naša luč in naša rešitev ali ozdravitev. Poleg tega je pravilna izročitev najvišji domet človekove dejavnosti in uspešnosti, storilnosti in moči. Izročiti vse in odpovedati se! To je skrivnostni začetek osvoboditve. Kaj pomeni, če pravim, da neko polomijo ali neumnost predam v Božje roke? To pomeni, da se je moj razum, duh in spomin že oddaljil in ločil od žalostnega dogodka. Nesrečna zadeva je že izven mojega uma, ki je zato postal prost, prazen in miren. Ko se um izprazni, se v človeka nujno naseli MIR. Ko moj razum neha razglabljati ali premlevati, se umiri tudi moje srce. Vsako reč je treba jemati s pridržki. Rešuje nas modrost in zdrava pamet. Kaj vidim, če položim dlani na svoje oči? Vidim le dlani. Če iztegnemo roke in so naše dlani precej daleč od oči, nam ne zastirajo več pogleda in nič več ne motijo. Postanejo nepomembne. Podobno se nam godi tudi takrat, ko gledamo druge stvari in reči. Če nam nekaj ne ugaja, ne smemo misliti, da je to za vekomaj. Na tem svetu ni nič trajnega in večnega ali vsemogočnega. Če znamo upoštevati zakon minljivosti, zmoremo tri četrtine neprijetnih dogodkov brisati in v hipu pozabiti. Neki modri človek je rekel: Nihče se ne more dvakrat okopati v isti vodi reke, ki teče mimo. Voda odteka in se več ne povrne. Če se človek zaveda, da je vse minljivo in spremenljivo, se reši mnogih stisk, nesreč in nevarnosti. Trpljenja je že dovolj, saj vsaka bolečina vodi v smrt. Treba je iskati veselje in življenje. »Vrzimo se v roke Gospodove, ne v roke ljudi, kakršno je njegovo veličastvo, takšno je tudi njegovo usmiljenje.« Sir 2, 18

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Zihel

Marie-Alphonsine Danil Ghattas

Ne samo v časih prve Cerkve, ampak vse od takrat do današnjih dni najdemo med Jezusovimi rojaki ljudi, ki so živeli svetniško in jih je Cerkev zapisala na sezname svetnikov.

Zadnja takšna je Marie-Alphonsine Danil Ghattas, ki jo je za svetnico razglasil papež Frančišek 17. maja 2015.

Rodila se je 4. oktobra 1843 v Jeruzalemu v palestinski družini, kjer je dobila ime Sultaneh Miriam (Kraljica Marija) in je vse svoje življenje posvetila delu za palestinske reveže. Pri štirinajstih letih je vstopila v kongregacijo Sv. Jožefa, dobila ime Marija Alphosine in bila leta 1862 po zaoblubah poslana v Betlehem poučevati vero. Znana je bila kot umirjena, predana sestra. Že kot otrok je prepoznala veliko moč molitve rožnega venca in tako je ustanovila družbo rožnega venca, ki je imela za glavni cilj češčenje Device Marije.

Leta 1874 na praznik Gospodovega razglasenja se ji prikazala nebeška Mati ter nato čez eno leto še enkrat. Takrat ji je naročila naj ustanovi palestinsko kongregacijo Sester rožnega venca. Leta 1880 je sedem mladih deklet sprejelo redovno obleko nove kongregacije. Tri leta kasneje na praznik rožnovenske Matere Božje (7. oktobra 1883) je habit preje-

la tudi s. Alphonsina, in z dovoljenjem iz Rima stopila v kongregacijo. Dogajanje povezano s prikazovanji je dovolila objaviti šele po svoji smrti – razkrila jih je njena rodna sestra, ki je prav tako stopila v samostan.

Leta 1886 je s. Alphonsina ustanovila dekliško šolo v Beit Sahourju, bila na nekaj postojankah nove družbe in se kasneje zaradi težav z zdravjem vrnila nazaj v Jeruzalem. Pod njenim vodstvom se je kongregacija (prva palestinska) razširila in danes sestre delujejo v župnijski pastorali, vodijo šole, bolnišnice ter sirotišnice na srednjem vzhodu.

Umrla je 25. marca 1927 na praznik Marijinega oznanjenja.

Za blaženo je bila razglašena 22. novembra 2009 v Nazaretu. Papež Frančišek pa je priznal čudež na njeno priprošnjo 6. decembra 2014 ter jo maja letos razglasil za svetnico. Navadno je naslikana v redovni obleki z rožnim vencem.

Navzočnost, pričevanje, vztrajnost in potrpežljivost

Bilo je pred mnogimi leti, ko smo bili na romanju v Assisi. Sedeli smo v Porciunkuli v krogu, (ja, moralo je biti kar nekaj let nazaj, ker vprašanje, če bi nam to sedaj dovolili) , ko se je bratu Stanetu bliskovito spremenilo obličje, izstrelilo na noge, ter mu razširilo roke. To je bilo, ko je zagledal svojega kame-rada iz rimskih časov, mogočnega, bradatega, veselega slovaškega brata. Brat David Tencer, kapucinski misijonar v Islandiji, ki ga je pred kratkim papež imenoval za škofa, je v kapucinskem mednarodnem informativnem lističu pred dvema letoma takole pripovedoval o svojem delu tam gori:

Brat David, leta 2014 boste praznovali deset let, kar ste prišli na Islandijo. Vi pa niste Islandec. Prišli ste iz Republike Slovaške, domovine sv. Elizabete, zavetnice OFS, in ste prehodili svojo pot do domovine škratov, kamor ste prispeli oktobra 2004. Kakšne spomine imate na ta čas na Slovaškem? In na vašo skupnost?

Sam ne govorim o obdobju življenja v preteklosti, temveč o nečem, kar je vedno navzoče, ker sem tukaj na Islandiji še vedno član Slovaške province in živim globok, bratski odnos z našo provinco. Če grem na Slovaško

na počitnice, vedno rečem: »Domov grem!« Istčasno, hvala Bogu, je resnično tudi ob zapuščanju Slovaške, pravim, da grem domov na Islandijo ... In upam, da preden umrem, bom lahko zadnjič rekel: »Domov grem!«

Kaj vas je privedlo do tega, da ste zapustili go-rato deželo Srednje Evrope, da ste šli na sredno Atlantika med severna morja in se dotaknili dežele Vikingov?

Verjamem, da je bil sam Bog tisti, ki me je potisnil na ta kraj. Tukaj sem zelo rad, a če Njega ne bi bilo, si tu več ne bi želel ostati. Leta sem čutil klic v misijone, in vedno so se obetali bolj severni kraji: Grenlandija, Sibiri-ja ...ena izmed možnosti je bila tudi Islandija.

Vera v Islandiji je bila stoletja navdihnena s strani Luteranske Cerkve. In katoličani? Nam lahko spregovorite o verski duši Islandije? In o katoliških skupnostih?

Islandski kristjani pripadajo Islandski državni luteranski Cerkvi, neodvisni od drugih protestantov, a z njimi vzdržuje tesne stike. Mi katoličani smo v veliki manjšini (3% prebivalstva), sestavljeni iz nekaj domačinov in veliko priseljencev. Vendar lahko rečem, da so odnosi z lokalno cerkvijo zelo dobri. Ko, recimo, govorijo o Katoliški Cerkvi, govorijo o materi cerkvi. Nikoli v svojem petdesetletnem življenju nisem tako slišal govoriti protestantov.

Ali nam lahko osvetlite zlasti Islandsko kako-vost življenja in oznanjevanje vere v Jezusa?

Čas, narava, miselnost, vse je tukaj popolnoma drugače. Ko sem prišel, sem se potreboval čas, da se temu privadim. Da lahko odprete vrata morate obrniti ključ v nasprotno smer. In stari škof, ki je to videl, mi je dejal: »Vse nasprotno, zapomnite si, da je v Islandiji vse obratno ... Kakovost ... Morda zelo redka v tradicionalno katoliških državah,

je osebna odgovornost za vero in cerkev. Tukaj je Katoliška Cerkev prav po zaslugi posameznikov preživela težke čase na začetku 20 stoletja. V tistem času je bil uradno samo en katoličan, Guinar Einarsson. Svoje otroke je poučil v veri in njegov najmlajši sin je postal duhovnik in nato 1942 prvi škof škofije Reykjavik ... Tako je, kadar osebna odgovornost obrodi sadove.

Kronike navajajo, da je bila prva kapucinska postojanka ustanovljena 2007. Ampak vi ste tukaj že bili od leta 2004. Ko je islandski škof leta 2010 zaprosil za novo kapucinsko bratstvo, ki bi skrbelo za priseljence iz Poljske, Litve in Filipinov, ki so bili na otoku, kako ste se počutili, kakšen je bil vaš odziv?

Veliko veselje! Bog je tisti, ki daje rast ... in odnosi s škofijo so tako dobri in odprti ... Ne vem ... veselje, radost.

Nato je na srečanju, ki se je med 15. in 18. novembrom 2010 odvijalo v Generalni kuriji, vrhovno vodstvo pozitivno odgovorilo na škofovo prošnjo za ustanovitev novega bratstva za oskrbo poljskih, litovskih, filipinskih priseljencev, navzočih na otoku. Je to sedaj vaše bratstvo? In vaše služenje?

Trenutno smo tu trije bratje iz slovaške province. Ampak upamo, da nas bo še več. Nekdo se je zanimal za našo poklicanost, imeli smo tudi novinca, ki je sicer odšel, a

je še vedno ohranil zelo tesne stike z nami. Ozemlje naše župnije, ki obsega na jugovzhodu približno 700 km obale, zaobsega celoten vzhod Islandije. Prebivalcev je približno 20.000, med njimi 700 katoličanov, ... toda kot sem na srečanju pojasnil luteranskim duhovnikom, da je vseh 20.000 naših, ker je naša dolžnost, da molimo prav za vse. Pri naših mašah je običajno deset ljudi, ampak smo iz šestih narodov ... Na Božič 2005 smo dosegli svojevrsten rekord, ko smo pri polnočnici imeli ljudi 33 narodov. Seveda, ob tem je nemogoče sporazumevanje prek besed. Dozdeva se mi, da so navzočnost, pričevanje in vztrajnost tiste stvari, ki obrodijo sadove, ... in potrpežljivost, kot pravijo Islandci »Ko je Bog ustvaril čas, ga je ustvaril dovolj!«

Letos (intervju je nastal 2013, op. pr.) ste imeli pastoralni obisk vrhovnega predstojnika. Ali bi nam kaj povedali o tem? Na kaj ste upali?

To je bil zgodovinski dogodek, ker je bilo prvič po stvarjenju sveta, da je kapucinski vrhovni predstojnik prišel na Islandijo. Zame osebna je bilo to velika bratska gesta, da smo občutili, da nismo zapuščeni, pozabljeni, izgubljeni med ledeniki ... In kaj bo izšlo iz tega? Verjamem in upam, da bo to stvari premaknilo naprej. Pa čeprav se nič ne spremeni... Že sedaj nam je zelo dragocen ta občutek bratstva, ki sta ga prinesla Mauro in Štefan.

Prevedel br. Gregor Rehar

Indijski bratje in njihovo kmetijstvo

Naši bratje iz samostana Sv. Antona v Tilleryu (Indija), so se pridružili napotom lokalne organizacije, ki si prizadeva za ohranitev avtohtonih kravjih pasem. Prostovoljno so se prevzeli

kravo z teličkom pasme Vechur. Samostan je sicer v samem centru mesta, a imajo mlečno kmetijo, kjer vsak dan pridelajo in prodajo velike količine mleka. Za prevzem so se odločili v sklopu prizadevanj za organski način kmetijstva in jim je dobrotnik ponudil to možnost, govedo kupil, pa se tudi obvezal, da bo odkupil tako mleko kot gnoj. Br. Francis, zadolžen za kmetijo pravi, da z novima članoma črede nima težav.

Beatifikacija br. Federica iz Berga in 25 bratov, kapucinskih mučencev

V barcelonski katedrali bo 21. novembra kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za zadeve svetnikov, razglasil 26 naših bratov, med katerimi so tako duhovniki, kot tudi bratje laiki, ki so bili mučeni in ubiti v času preganjanja med špansko državljansko vojno.

Hude kršitve človekovih pravic

Nekdanja sodelavka avstralske vlade je slednjo obtožila hudih kršitev pravic prosielcev za azil. Carol je delala v Izven teritorialnem priporitem centru na otoku Manus, Papua Nova Gvineja. Za službo se je odločila le zaradi

dela v tujini in s tem pridobitve novih izkušenj. A ta izkušnja jo je popolnoma spremenila. Od leta 2001 do 2008 in sedaj spet po letu 2012 vse prihajajoče prosilce za azil priprejo v teh centrih, ko čakajo na obdelavo, rešitev svoje vloge za status begunca.

V njenem času so bili tam pripti moški iz držav kot so Iran, Irak, Sudan, Sri Lanka in Somalija. Ob spoznanju, kako z njimi dela njena vlada, se je počutila nelagodno. Njihovi bivanjski pogoji so bili grozni, nevzdržna vročina in vlaga v šotorih, kjer so bili nastanjeni, ograje okrog taborišča, omejen dostop do pitne vode, zelo pičla zdravstvena oskrba, izguba osebne lastnine, nasilje s strani osebja in najpomembnejše, dokončna prekinitev preselitve beguncev iz teh centrov naprej v Avstralijo, ki jim je odvzela vsakršno upanje in z pojemajočim čutom dostojanstva Preden zaprosijo za status begunca se morajo naučiti tekoče angleško ali »pidzin«, ki ga govorijo na tistem območju, kar pomeni vsaj še pet let v takem priporu.

Carol, svetovalka in reševalka vlog, je bila na otoku tudi v času izbruha nemirov, ko jim je Avstralija to prekinitev preseljevanja uradno sporočila. V spopadih je nekdo umrl, več pa jih je bilo ranjenih. Naša sogovornica je pomagala pri oskrbi le teh in se odločila o tem javno spregovoriti, da ne bi te zgodbe ostale zamolčane. Organizacija FI je Carol povabila, da o tem spregovori v okviru teme o obravnavanju beguncev v Avstraliji na Srečanju Sveta OZN za človekove pravice. Svoj govor je tam zaključila z besedami »Nočem vašega razumevanja, hočem, da nekaj storite!«

dela v tujini in s tem pridobitve novih izkušenj. A ta izkušnja jo je popolnoma spremenila. Od leta 2001 do 2008 in sedaj spet po letu 2012 vse prihajajoče prosilce za azil priprejo v teh centrih, ko čakajo na obdelavo, rešitev svoje vloge za status begunca.

Predstavitev novega priročnika in videa

Franciscan International in gibanje ATD Fourth World (All Together in Dignity – vsi skupaj v dostojanstvu) sta 21. Septembra v Ženevi razkrili spremljajoči video »Izjemna revščina, postavi se za pravice!«, ki predstavlja načine in priložnosti, kjer lahko uporabijo priročnik. Predstavili sta »Priročnik za zagotavljanje človekovih pravic za ljudi v ekstremni revščini«. Med zbrano stotino so bili tako predstavniki nevladnih organizacij, strokovnjaki za vprašanje človekovih pravic, diplomati, kot tudi sodelujoči pri tem projektu. Izmenjali so poglede na to problematiko. Naslednji dogodek te vrste je bil že sprejetje Novih trajnostnih razvojnih ciljev, eden izmed slednjih prvih je tudi zaustavitev revščine povsod in v vseh oblikah. Pri tem jim bo pomagalo tudi to izdano gradivo, ki se bo počasi razširilo med zainteresirano javnostjo.

Izkoriščanje naravnih virov v Kongu

»Težava izkoriščanja naravnih virov v Demokratični republiki Kongo ni vprašanje gospodarstva ali trgovanja, to je vprašanje dostojanstva in človekovih pravic«, je na pogovoru potrdil monsignor Fridolin iz Franciscan International. Pogovor je organizirala OZN in FI v sodelovanju z Svetovnim svetom Cerkev, Svetovnim ženskim združenjem za mir in drugimi, v želji, da bi opozorili svetovno organizacijo na ta problem. V obdobju pred volitvami išče družba poti zaščite tistih, ki branijo človekove pravice, ki javno nasprotujejo nezakonitemu izkoriščanju in prodaji naravnih virov, spolnemu nasilju ... Monsinor je še poudaril, da so država in voditelji tisti, ki morajo zagotoviti, da bodo od teh virov imeli koristi tako lokalne skupnosti kot tudi investitorji.

Sidney

Ko je veliko dušni dobrotnik ponudil bratom, da jim priskrbi novo vozilo za dostavo toplih napitkov in hrane za brezdomce, so mu sidneyski bratje postavili eno omejitev: kombi ne sme biti prevelik, da ne bi mogel v našo garažo. Bratje so jo skrbno izmerili, da ne bi prišlo do zapletov. V novo vozilo lahko zložijo tudi mize in stole, ki jih bratje postavijo, ko delijo tople napitke, skupaj z velikimi dežniki, ki zagotavljajo zaščito bodisi pred dežjem ali soncem.

Ko se ljudje zbirajo ob njihovem vozilu na jutranji kavici, čaju ali toplem obroku, je to morda njihova edina priložnost tistega dne, da se srečajo, pogovorijo, potolažijo ...

Zbral br. Gregor Rehar

Priročnik za preživetje v življenju

Bear Grylls

Bear Grylls (oziroma Edward Michael Grylls) je najbrž znan vsakemu, ki mu pustolovščine niso tuje ali je vsaj kdaj pogledal kako oddajo na TV kanalu Discovery. Rodil se je 7. junija 1974 na otoku Wright (Velika Britanija) in že kot otroka ga je osvojila narava ter strast do avantur. Kot otrok je znal jadрати in plezati, kot najstnik je goram dodal še borilne veščine, med študijem je opravil naporen izbor za pripadnike SAS (posebne vojaške enote britanske vojske). Ko si je v padalski nesreči poškodoval hrbet, je bila ponovna hoja po vprašajem, vendar je leto in pol kasneje (v nasprotju s pričakovanji zdravnikov) stal na Mount Everestu kot najmlajši Britanec, ki je osvojil vrh sveta. In vse to je bilo še pred tem, ko je začel snemati oddaje, po katerih je postal znan po vsem svetu: Neverjetno preživetje, Človek proti divjini, Najhujši možni scenarij ... Hkrati je že drugi mandat (do 2018) voditelj skavtov v Britaniji (na položaju, ki ga je prvi zasedal lord Baden Powell).

Ob vsem tem je znan tudi po kar nekaj knjigah, od tega so v slovenščino prevedene štiri. Zadnja med njimi je izšla prejšnje leto (2014) in nosi naslov Priročnik za preživetje v življenju; kako dosegati svoje cilje, premagovati težave in značajsko rasti. Tako nekako zapiše v uvodu v knjigo:

Življenje v divjini nas nauči neprecenljivih podukov. Skrajne situacije nas prisilijo, da izkoristimo ponujene priložnosti, se spopademo z nevarnostmi in zanesemo na svoje sposobnosti. Toda živeti z namenom in dan za dnem dosegati zastavljene cilje na poti do uresničitve svojih sanj je lahko celo še večji izziv.

Bear v knjigi z bralci deli težko prislužene modrosti, ki jih je pridobil na svojih pustolovščinah v nekaterih najbolj neprijaznih okoljih na Zemlji: Kako vztrajati, ko se vse zaroti proti tebi? Kako navdihovati ekipo, da ti sledi kljub očitnim nevarnostim? Kako resnično izkoristiti svoje zmožnosti in zaživeti polno življenje?

Vsi smo sposobni živeti drznejše in se obenem čudovito zabavati, pravi Bear Grylls, samo odločiti se moramo za to. Ne bo lahko, ne bo preprosto, bo pa zanimivo in zadovoljujoče. Ker bolečine in žalji izginejo, ponos ob opravljeni nalogi pa ostane za vedno.

Daleč od ponorelega sveta

Zgodba temelji na noveli Thomasa Hardyja iz druge polovice 19. stoletja. Mlada Batsheba (izvrstna Carey Mulligan) je kaj kmalu ostala brez staršev in živi na revni kmetiji. V njo se zagleda postaven sosed Gabriel (Matthias Schoenaerts), a sama kljub naklonjenosti do njega želi ostati neodvisna od moških. Kmalu izve, da ji je bogati stric zapustil veliko posestvo in se odloči, da bo začela gospodovati na njem. Gabriela vzame za pastirja, sama pa se raje posveti premožnejšim moškim, ki jo snubijo. Odloči se za napačnega in življenje se ji kaj kmalu obrne na glavo. Film je čudovit prikaz viktorijanske dobe, ko bi naj ženske bile v podrejenosti moškim, čeprav so se že kazale prve naklonjenosti poznejšemu feminizmu, ki je dosegel veliko dobrega, vendar se je v današnjem času tudi nekoliko izrodil. Batsheba je sicer navznoter plaha in nesigurna, čeprav želi navzven dajati vtis močne in neomajne vladarice velikega posestva, na katerem je nepričakovano zavladata. Ljubitelji filmov Prevzetnost in pristranost, Razsodnost in rahločutnost in podobnih, ta film vam bo popolnoma pisan na kožo. Film premore iskreno in pristrčno zgodbo, brez prevelikih nerealnih vložkov. *Matjaž Kosi*

Kančevci

23. - 30. oktober: **Teden zdravilnega posta**. Vodita: br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick
6. - 8. november: **Duhovne vaje za Frančiškov svetni red**
7. november: **DMŽ** – srečanje za vztrajnost
13. - 15. november: **Svetopisemske figure**. Vodita: br. Primož in Marjana Talian
20. - 22. november: **Uvajanje v molitev**
27. - 29. november: **Duhovne vaje Z očeti vere**. Vodi: br. Miran Špelič
28. november: **DMŽ** – srečanje za vztrajnost
29. december - 1. januar 2016: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine**

Podaj MI Roko

Vipavski Križ – petek, 23. oktobra 2015 ob 19h

Ste vedeli, da ...

- so leta 1809 prebivalci španskega kraja Huescar napovedali vojno Danski, potem pa na to napoved pozabili za 172 let. Izstreljen ni bil niti en naboj in niti ena oseba ni umrla. Mir so podpisali leta 1981, ko so zgodovinarji naključno našli vojno napoved in ugotovili, da bi se pravzaprav morali bojevati.

- so na božič med prvo svetovno vojno prekinili bojevanje, da so lahko praznovali v miru, Nemci in Angleži so celo našli čas in odigrali nogometno tekmo.

- je Malala Jusafzaj najmlajša prejemnica Nobelove nagrade za mir; ko jo je lani prejela, je bila stara 17 let.

- je vsaka druga žrtev vojne civilist?
- sta Adolf Hitler in Joseph Stalin (odgovorna za smrt okrog 40 milijonov ljudi) bila nominirana za Nobelovo nagrado?
- so japonske oficirje, če so umrli v boju, posmrtno povišali za en čin.

- je Islandija edina država brez vojske?

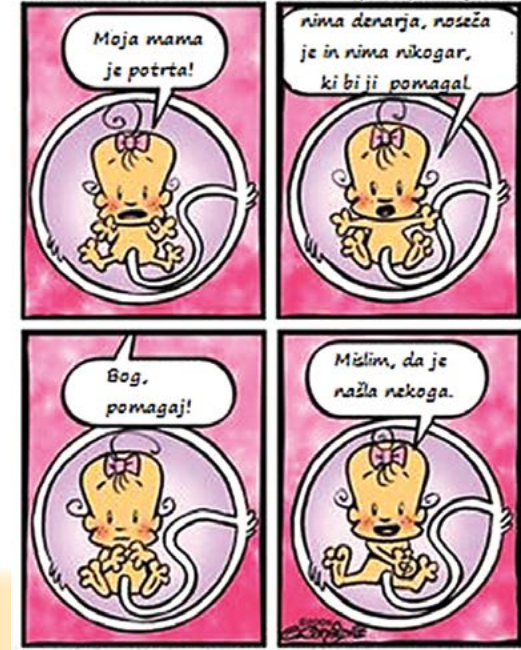

- so s prvo bombo, ki so jo v 2. svetovni vojni zavezniki odvrgli na Berlin, ubili le slona v živalskem vrtu?
- tehtajo vrata, ki zapirajo ameriški jedrski raketni silos, 748 ton in se odprejo v 19 sekundah?

- je najkrajša vojna trajala 38 ur, po tem času se je Zanzibar predal Veliki Britaniji.
- od leta 1495 ni bilo daljšega obdobja od 25 let brez vojne?

Umbert the Unborn by Gary Cangemi

Tole smo prinesli ...

Malo sem se zakockal ...

Pelje me vlak v daljavo

Da se ogenj preveč ne vname

Zaslepljeni od sladoleda

Pojdem, kamor hočeš - samo bolj počasi

*On zagrinja nebo z oblaki,
zemlji pripravlja dež,
pusti, da poganja trava po gorah.*

Ps 147,8